

ΜΟΥΣΕΙΟΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΑΘΗΝΑΪΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ : **Ι. Π. ΧΡΥΣΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ**

✿ ΓΡΑΦΕΙΟΝ : 'Οδὸς Νομισματοκοπείου, ἀριθ. 7. ✿

(Κάτωθεν τῶν γραφείων τῆς ΕΣΤΙΑΣ καὶ παρά τὰ Ὑπουργεῖα Οἰκονομικῶν καὶ Ναυτικῶν)

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 5 καὶ 6.

'Αθήναι, 29 Μαρτίου 1901.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Χρονικά τῆς ἐβδομάδος. — Ἐπὶ τὸν ἀντιστράτηγον Β. Σαπουντζάκη, ποίημα Α. Κ. Περδικίδου. — Τὰ κόκκινα ψά, Ν. Φλωγαίτου. — Ἡ Δάφνη, ποίημα Τ. Κανδηλώρου. — Εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ποίημα Ν. Βάγια. — Ἡ Καραμπόλα εἰς 50 μαθήματα (μάθημα Β' καὶ Γ'). — Ἐρώτησις. — Ἡ ἔξομολόγησις, ποίημα Ν. Φλωγαίτου. — Ἰούδα Μαρτύριον, Ν. Α. Μαρσέλλου. — Αἱ εἰκόνες μας. — Πρῶτα καὶ τώρα, ποίημα. — Τὸ σπῆρτο τῆς ἀσφαλείας, Ρωσικὸν διήγημα Α. Τσεχώφ, μετὰφρ. Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Ἀλληλογραφία. — Χρηματιστικὸν Δελτίον

ΕΙΚΟΝΕΣ : Ὁ ἀντιστράτηγος Βασ. Σαπουντζάκης. — Ὁ ἐν Τήνῳ ἱερός Ναὸς τῆς Εὐαγγελιστρίας. — Κωμικὴ Σελίς, ἥτοι δύο σελίδες γελοιογραφιῶν. — Τὸ Πάσχα εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον, μεγάλη τετρασέλιδος εἰκὼν, ἐν παραρτήματι. Ἡ σκηνὴ τοῦ «Δεῦτε λάβετε φῶς».

Ο ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟΣ
Β. ΣΑΠΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

Μὴ ἐργαζομένου τοῦ τυπογραφείου μας ἐπὶ 5 ἡμέρας, ἐνεκα τῶν ἑορτῶν τοῦ Πάσχα, δὲν θὰ ἐκδοθῆ τὸ «Μουσεῖον» τὴν προσεχῆ Πέμπτην. Ἐντὶ τούτου θὰ διανεμηθῆ ΔΩΡΕΑΝ εἰς τοὺς συνδρομητὰς τοῦ «Μουσείου» εἰκὼν παριστώσα τὴν τελετὴν τοῦ Πάσχα εἰς τὸν Ἅγιον Τάφον.

Τὸ παράρτημα τοῦτο διὰ τοὺς μὴ συνδρομητὰς θὰ πωλεῖται ἀντὶ λεπτῶν 40.

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΩΝ

ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ Ἔτησ. Δρ. 15 — Ἐξάμην. Δρ. 8 ΕΝ ΑΙΓΥΠΤῳ Ἔτησ. Γρ. Δ. 60 — Ἐξάμην. Γρ. Δ. 32
ΕΝ Τῳ ΕΞΩΤΕΡ. Φρ. X. 15 — Φρ. X. 8 ΕΝ ΡΩΣΣΙΑ Ρούβλια 6 — Ρούβλια 3.50

Ἐκαστὸν φύλλον, λεπτὰ 40.

Εὐρίσκεται εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Κιόσκια, καὶ εἰς τὰ μεγάλα Βιβλιοπωλεῖα.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΟ καρδίας εὐχαριστοῦμεν τὰς συναδέλφους, αἵτινες εὐμενῶς ἀνήγγειλαν τὴν ἐκδοσιν τοῦ «Μουσείου», διὰ τὰς περὶ αὐτοῦ εὐνοϊκὰς κρίσεις των. Ἡ τοιαύτη ἐκτίμησις μᾶς κολακεύει καὶ μᾶς δίδει θάρρος νὰ προχωρήσωμεν ἐπὶ τὸ ἔργον, ὅπερ ἀνελάβομεν, ὁσημέραι βελτιοῦντες αὐτό, κατὰ τὸ ἐφικτόν. Ἀπεφύγομεν πάντοτε τὴν διαφήμισιν καὶ πρὸ τῆς ἐκδόσεως τοῦ ἡμετέρου Περιδικοῦ καὶ κατὰ τὴν ἐκδοσιν αὐτοῦ, ἀφίνοντες εἰς τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν ἐλεύθερον τὸ στάδιον τῶν κρίσεων καὶ τῆς ἐκτιμῆσεως των. Πᾶσαι σχεδὸν αἱ ἡμερίδες ἐν τῇ Πρωτευούσῃ καὶ ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ ἐχαιρέτισαν ἐνθουσιωδῶς τὰ πρῶτα φύλλα τοῦ «Μουσείου», καὶ τοῦτο ὅλως αὐθορμήτως. Ἐγράφησαν τόσα πολλὰ ὑπὲρ τοῦ «Μουσείου» κολακευτικά, ὥστε νὰ μὴ ἐπαρκῶσιν ὀλόκληρα αὐτοῦ φύλλα πρὸς ἀναδημοσίευσιν ἔστω καὶ περιλήψεων τῶν γραφέντων. Θεωροῦμεν, ἄλλως τε, περιττὸν τοῦτο, ἀφοῦ αἱ ἐπαινοῦσαι τὸ ἡμέτερον περιδικὸν ἡμερίδες ἔχουσιν εὐρεταν κυκλοφορίαν, ἐκεῖ ὅπου καὶ τὸ «Μουσεῖον» ἔχει τοιαύτην. Κατ' ἐξαιρέσιν σήμερον μεταφέρομεν ἐκ τῆς ἐν Φιλίππουπόλει διακεκριμένης συναδέλφου «Εἰδήσεων τοῦ Αἴμου», τὸ κάτωθι ἄρθρον, καταχωρισθὲν ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ τῆς πρώτης σελίδος :

«Ἐχομεν ἀνὰ χεῖρας τὸ πρῶτον φυλλάδιον ἀρτιφανοῦς περιδικοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον «Μουσεῖον», τοῦ ὁποίου Διευθυντῆς καὶ ἐκδότης εἶνε ὁ φίλος ἡμῶν καὶ λόγιος, ὁ ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσας συντάκτης τῆς ἡμερίδος «Ἐμπρός» ὁ ἀκάματος κ. Ι. Π. Χρυσανθόπουλος. Φυλλομετροῦντες τὸ ἐν λόγῳ πρῶτον φυλλάδιον τετυπωμένον ἐπὶ καλλίστου χάρτου καὶ λίαν φιλοκάλλως διεσκευασμένον, συναντῶμεν τὰ ὀνόματα τῶν καλλιτέρων παρ' ἡμῖν λογογράφων καὶ ποιητῶν, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὰ ὀνόματα φιλομοῦσων γυναικῶν ἐπὶ πολλὰ ἔτη εὐδοκίμως ἀσχολουμένων εἰς τὴν καθ' ὅλου λογοτεχνίαν. Οὕτω, ἐν τῇ πρώτῃ σελίδι δημοσιεῖται ἡ γνωστοτάτη κ. Ἄννα Σερουῖου θαυμάσιον περὶ τῆς Ἰουλιέττας Ἀδάμ, τῆς γνωστῆς φιλελληνίδος, ἄρθρον, εἰς ὃ διαλάμπει περιόδῃ διαύγεια πνεύματος καὶ γυναικεῖα λεπτότης ἀπαράμιλλος. Ἐν ἀπὸ τὰ καλλίτερα οὐχ' ἦτον δημοσιεύματα τοῦ ἀνὰ χεῖρας πρώτου φυλλάδιου, δὲν δύναται νὰ μὴ ὁμολογήσῃ τις, ὅτι

εἶνε καὶ ἐν χαριτωμένον Ἑπειρωτικὸν παραμῦθι τοῦ γνωστοῦ Συγγραφέως τῶν Ἑπειρωτικῶν Διηγημάτων κ. Χ. Χριστοδασίου. Ἡ ἀφέλεια τῆς ἐκφράσεως καὶ τῆς γλώσσης, καὶ ἡ γοητεία τῶν τερπνῶν τοῦ λαοῦ τῆς Ἑπειρου παραμυθίων μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τοῦ συγγραφέως χάριτος καθιστῶσιν αὐτὸ ἀληθῆ μαργαρίτην ἀπαστράπτοντα μεταξὺ τῶν ἄλλων. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ὅπερ καθιστᾷ τὸ «Μουσεῖον» ἰδιαζόντως πολύτιμον καὶ ἐπαγωγόν εἶναι αἱ θαυμάσιαι ὀλοδέλιδοι φωτοτυπίαὶ ἐκ τῶν ὁποίων ἡ μία παριστᾷ τὸν βασιλέα τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδον Ζ' μετὰ τῆς Βασιλίσσης Ἀλεξάνδρας, καθημένους ἐπὶ τῶν πολυχρῶσων θρόνων των ἐν τῷ κοινοβουλίῳ καὶ περικυκλουμένους ὑπὸ τῆς ἀκολουθίας των καὶ τῶν λοιπῶν τῆς Αὐλῆς ὑψηλῶν προσώπων. Ἡ ἕτερα ἐπίσης μαγευτικώτατη εἰκὼν φέρει τὴν ἐπιγραφὴν «Εὐτυχῆς Οἰκογένεια» καὶ παριστᾷ ὡραίαν μητέρα, διὰ κοχλιαρίου δίδουσαν τροφήν εἰς τὰ τρία περικυκλουμένα νεαρὰ τέκνα τῆς. Ἡ ἐπιτυχία ἐν γένει τῶν θαυμασίων τούτων εἰκόνων συνδυαζομένη μετὰ τὴν ἐκλεκτικότητα τῆς λοιπῆς ὕλης, καθιστᾷ τὸ ἐν λόγῳ περιοδικὸν τερπνότερον ἀνάγνωσμα καὶ πολύτιμον ἀπόκτημα. Τὴν μέχρι σήμερον ἔλλειψιν τοῦ περιοδικοῦ ἐν Ἑλλάδι τύπου ἔρχεται νὰ ἀναπληρώσῃ τὸ ἑβδομαδιαῖον τοῦτο τὸ ῥέκτου καὶ πολυπύρου τῶν δημοσιογραφικῶν ἀποκρῦφων λογοτέχνων περιοδικῶν κ. Ι. Χρυσανθόπουλου, ὅστις δὲν φείδεται κόπων καὶ θυσιῶν ὅπως καταστήσῃ αὐτὸ ἀντάξιον τῆς προσδοκίας πάντων».

Τριπλῆ, τετραπλῆ ἑορτὴ ἦτο ἡ τελευταία Κυριακὴ διὰ τὸν Ἑλληνισμὸν καὶ τὴν Ὀρθοδοξίαν. Καὶ δι' αὐτὸ ἐρωτάσθη μετὰ μεγαλοπρέπειας, ἐπισημότητος καὶ σοβαρότητος, ἦν ἀπὸ τοῦ 1885 δὲν εἶχομεν ἰδεῖ. Κυριακὴ τῶν Βαίων, Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου, Ἐθνικὴ ἑορτὴ καὶ Ὀγδοηκονταετηρίδα τῆς ἀποτινάξεως τοῦ ξένου ζυγοῦ, ὅστις ἐπὶ 368 ἔτη ἐπέβη τὰ εὐγενῆ στήθη τῶν Ἑλλήνων: ὄλαι αὐταὶ αἱ μεγάλαι ἑορταὶ εἰς μίαν ἡμέραν!

Καὶ εἶδομεν τὸν στρατὸν μας ὑπερήφανον παρελαύνοντα τὰς ὁδοὺς, ὁπόθεν θὰ διήρχετο ἡ πομπὴ καὶ τὴν κυανόλευκον σημαίαν μας, κοσμοῦσαν πᾶν κτίριον καὶ ἀναπτεροῦσαν τὸ ἔνεκα ἀδοκίμων περιστάσεων κατάπεσον πῶς πατριωτικὸν αἶσθημα, εἶδομεν ὑπερηφάνως ἀναπτυσσομένην τὴν σημαίαν μας, ἣτις κατὰ τὸν ποιητὴν :

Χρόνια καὶ χρόνια πέρασαν
καὶ περιμένει ἀκόμα...
Καὶ κάποτε ποῦ ἀπλώθηκε
μὲ τὰ φτερά τοῦ ἀνέμου,
Ἄλλοιμονον δὲν γνώρισε
μιὰ τέτοια ἀκόμα χάρι,
Ἀσμονημένη ἀπ' τὰ παλιὰ
κι' ἀπ' τὰ μεγάλα χρόνια.
Κ' ἐδίπλωσε πάλι βασιεῖα
κι' ἀπόθαθα σὲ δίπλωαι
Ἀνέγκιχτες κι' ἀπειραχταίς
κάθε κρυφὸ τῆς γιόθου,
Γιὰ βολικώτερον καιρὸν,
γιὰ ὄνειρεμένους χρόνους.

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ Ω (1)

Τοῦ κάκου ξεδιπλώθηκε
φανταχτερὴ κι' ὡραία.
Μέσα τῆς κρούει ἐναν καῖμό,
βαθὺν καῖμό, ποῦ νοιώθει
Πῶς εἶν' ἡ ὠμορφάδα τῆς
ἀνώφελι, κι' ἀκόμα
Πικρὴ, καθὼς τὸ φύσημα
τοῦ σκλαβωμένου ἀγέρα,

Καὶ περιμέν' ἡ γαλανὴ
Σημαία μας τὴν ὄρα
Ποῦ χέρια θὰ τὴν πάρουνε
νὰ τὴν ὑψώσουν πάλι
Σὲ κορυφὲς ἀπάττες,
σ' ἀκρογιαλιές, σὲ χώραις
Ἐλεύθερη μὲσ' ἔσθ' σκλαβιά,
μὲσ' ἔσθ' ταπεινωσύνη,
Ποῦ ἀκόμα δὲν κυμάτισε,
κι' ἔχει κρυφὸ τῆς πόνο..

ΣΤΟΝ ΑΝΤΙΣΤΡΑΤΗΓΟ ΒΑΣ. ΣΑΠΟΥΝΤΣΑΚΗ

Ἐπὶ τῷ θανάτῳ του.

Δὲν ἀπέθανες, ὡς ἄλλοι εὐτυχεῖς συναδέλφοί σου,
Μὲ περήφανα τὰ στήθεα, μ' ἕνα ὄνειρο λαμπρό,
Μόνο ἔλεγες πῶς θάλλθουν τὰ μεγάλα πάλι χρόνια
Καὶ τὴν Πόλι μας θὰ πάρουν τιμημένοι στρατηγοί.
Μὲ παράπονο πελώριο, μὲ παράπονο πικρό.

Γραφτὸ ἦταν, στρατηγέ μου, νὰ ἰδῆς τὴ καταφρόνια
Καὶ τὸν πόνο τῆς Πατρίδος καὶ τὴν ἀτιμῆ φυγῆ!
Σὺ ποῦ ἔλεγες πῶς θάλλθουν τὰ μεγάλα πάλι χρόνια
Καὶ τὴν Πόλι μας θὰ πάρουν τιμημένοι στρατηγοί.

Ἄνυπόμονη ἡ καρδιά σου, ἄν λιοντάρι σκλαβωμένο
Ἐπερίμενε ν' ἀκούσῃ πολεμὸν κρουαγῆ.
Μὰ περνοῦσανε τὰ χρόνια καὶ τὸ ἔθνος πλανημένο
Δὲν σοῦ ἔδινε ἔσθ' ἔσθ' ἀστραπόπλαστο σπαθί.

Ὅσοι εἴξευραν ποῖος ἅγιος ἔσθ' ἡ καρδιά σου βράζει πόθος
Καὶ τί ὄνειρα μεγάλα σοῦ πλαταίνουν τὴν ψυχῆ,
Αὐτοὶ ἔλεγαν:—Δὲν εἶναι στρατιώτης αὐτὸς νόθος,
Ἄλλὰ νόθα εἶναι μόνο τούτ' ἡ μαύρη ἐποχῆ.

Καὶ περνοῦσανε τὰ χρόνια, ἕως ὅτου μίαν ἡμέρα
Ἄκουσθῆκαν ἀπ' τὴ Κρήτη, ἀστραπόβροντα, κρουαγῆς
Κι' ἀνεσκήρτησαν ἀμέσως κι' ἐγυθῆσαν πέρα πέρα
Τοῦ πολέμου ἡ μανία, ἡ ἀντάρα, ἡ φωτιά.

Νά ὁ πόλεμος ἄπ' ἄκρη σ' ἄλλη ἄκρη ἡ Πατρίδα
Ξαποστέλλει τὰ παιδιὰ τῆς μ' ἀνυπότακτη χαρῆ,
Καὶ τοὺς δείχνει τὴν τιμὴ τῆς ξαπλωμένη ἔσθ' ἀσπίδα
Καὶ ταῖς ἄλυσσας τοὺς δείχνει ποῦ τ' ἐδόνουνε σελιφά.

Ἄλλ' ὡμῆ, γραμμμένο ἦταν νὰ ἰδῆς τὴ καταφρόνια
Καὶ τὸν πόνο τῆς Πατρίδος καὶ τὴν ἀτιμῆ φυγῆ,
Σὺ ποῦ ἔλεγες πῶς θάλλθουν τὰ μεγάλα πάλι χρόνια.
Καὶ τὴν Πόλι μας θὰ πάρουν τιμημένοι στρατηγοί.

Στρατηγέ, ἐκεῖ ποῦ τώρα ἔσθ' οὐράνια θ' ἀπαντήσης
Μέσ' ταῖς δάφναις ξαπλωμέναις ταῖς τουρκόχαραις ψυ-
χταῖς,

Ἄφθῆσαι νὰ κοιμῶνται, στρατηγέ, μὴ ταῖς ξυπνήσης
Μὴ τυχὸν καὶ μάθουν ὄλα καὶ πεθάνουν δυὸ φοραῖς.

Ἄφθῆσαι νὰ πιστεύουν, ὅτι εἴμεθα παιδιὰ τους
Καὶ πῶς ἤραμε τὴν Πόλι .. μὲ τουφέκι .. μὲ σπαθί..

Στρατηγέ μου, μὴ ταράξῃς τέτοιους εἰμφορὺς θα-
νάτους!

Ἄφθῆσαι νὰ πιστεύουν, ὅτι ζοῦμε μὲ τιμῆ!

ΑΛΕΞ. Κ. ΠΕΡΑΚΙΑΝΗΣ

Πολλοὶ συχνὰ εἰς ἐρωτῶσι πόθεν καὶ πότε ἤρ-
ξατο παρὰ τοῖς Ὀρθοδόξοις ἡ συνήθεια τῆς
πρὸς ἀλλήλους δωρεῆς κοκκίνων ὧν κατὰ τοὺς
ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Πάσχα ἀμοιβαίους ἀπα-
σμούς καὶ τί ὄλοι αὐτῆ. Ἡ ἱστορία τῆς ἀρ-
χίας χριστιανικῆς ἐκκλησίας οὐδὲν περὶ τούτου
μνημονεύει. Τί φρονοῦσιν οἱ χριστιανοὶ τῶν ἄλ-
λων δογμάτων, ἀγνοῶ ἄλλ' ἐν Ἑλλάδι περὶ
τῆς συνήθειας ταύτης σώζεται ἡ ἐξῆς ἀρχαία
παράδοσις.

Μετὰ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνάληψιν τοῦ Σωτη-
ρος, ἡμῶν Μαρία ἡ Μαγδαληνῆ, ἐλθοῦσα ἐν Ἐρα-
μῆν, ἕνα κηρύξῃ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἔσ-
τάσα ἐνώπιον τοῦ αυτοκράτορος Τιβερίου, πρὸς
ἐφερὲν αὐτῷ ὧν κόκκινον, εἰποῦσα Χριστὸς
Ἄνεστη! καὶ ἤρξατο ἐνώπιον αὐτοῦ τῆς διδα-
χῆς. Ὁ δὲ Τιβερίος ἀκούσας κατὰ πρῶτον ἤδη
παρ' αὐτῆς τὸν θάνατον τοῦ Χριστοῦ ὑπέβαλεν
εἰς δίκην τὸν Πιλάτον. Οἱ πρῶτοι χριστιανοί,
γινώσκοντες ἐξ ἀκοῆς καὶ παραδόσεως τὴν ἀφε-
λῆ ταύτην προσφορὰν Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς,
μιμούμενοι αὐτῆν, ἐδώρουν ἀλλήλοις εἰς ἀνάμνη-
σιν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ὧν κόκκινον.
Ἡ συνήθεια αὕτη κατ' ὀλίγον κατέστη γενικὴ,
καὶ ἐπὶ τέλους ἡ ὀρθόδοξος ἐκκλησία συγκατέ-
λεξεν αὐτὴν τοῖς ἐκκλησιαστικῶς ἐθίμοις, τοῖς
τελουμένοις κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτῆν τοῦ Πά-
σχα. Τὸ ἔθιμον τοῦτο, καίτοι καθ' ἑαυτὸ μι-
κροῦ λόγου, παριστᾷ οὐχ ἦττον τὴν χριστιανι-
κὴν ἀφέλειαν καὶ ἐμφαίνει τὴν κοινὴν τῶν χρι-
στιανῶν χαρὰν κατὰ τὴν πανηγυρικὴν ἀνάμνη-
σιν τῆς θριαμβευτικῆς κατὰ τοῦ θανάτου νίκης,
ἐπαχθείσης διὰ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Σω-
τῆρος καὶ ἀποκαλυφθείσης ἐν τῇ ἐνδόξῳ αὐτοῦ
ἀναστάσει.

Ἄλλὰ, καίτοι ἀρχαιοτάτης οὔσης τῆς παρα-
δόσεως, εἰς ἣν ἡ προκειμένη συνήθεια ἐρείδεται,
ἀπαιτεῖται ὅμως πρὸς ἐπιβεβαίωσιν αὐτῆς ἡ
ἐξέτασις τῶν ἐξῆς ζητημάτων.

Α'.) Ἡ ἀγία Μαγδαληνῆ μετέβη πραγμα-
τικῶς εἰς Ρώμην;

Β'.) Ἐὰν ναί, προσέφερεν ὄντως τῷ Τιβε-
ρίῳ κόκκινον ὧν;

Γ'.) Ἐὰν προσέφερεν ἀληθῶς, διὰ τί ὧν καὶ
διὰ τί κόκκινον; καὶ τί διὰ τῆς προσφορᾶς ταύ-
της νὰ δείξῃ ἐβούλετο ἡ κατὰ τὴν ἐκκλησίαν
ἰσαπόστολος αὕτη γυνὴ; Διὰ τῆς καταφατικῆς
λύσεως τῶν ζητημάτων τούτων ἀποδεικνύεται ἡ
παράδοσις ἀληθῆς.

Ἐπὶ τοῦ πρώτου. Ὅτι ὁ αυτοκράτωρ Τιβε-
ριος μετεκάλεσεν ἐξ Ἰουδαίας τὸν Πιλάτον εἰς
τὴν Ρώμην βεβαιοῦσιν ἡμᾶς, πλὴν τοῦ Εὐσε-
βίου καὶ ἄλλων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων,

(1) Ἡ παρούσα ἱστοριοθεολογικὴ διατριβὴ εἶναι ἔργον
παλαιῶν τοῦ ἀσκήτου Νικολάου Φλαγαίτου, τοῦ διαπρεποῦς
ἀγωνιστοῦ καὶ ἐξόχου νομομαθοῦς, εὐρεθὲν μεταξὺ τῶν χειρο-
γράφων του καὶ χορηγηθὲν ἡμῖν εὐμενῶς πρὸς δημοσίευσιν.

καὶ ὁ Ἰωσήφ Φλαύιος ἢ Φλάβιος (α). Ἐντεῦθα θέλουσιν ἴσως ἀντιτάξει τινές, ὅτι ὁ Τιβέριος προσεκάλεσε τὸν Πιλάτον εἰς τὴν Ρώμην, οὐχὶ διότι τὸν θάνατον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἤκουσε κατὰ πρῶτον παρὰ τῆς ἀγίας Μαγδαληνῆς, ἀλλὰ διότι γινούσιν ἐν θέσει τοῦ τὰ περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ εἶδεν ἐν αὐτῇ τὴν ἀδίκον τοῦ Πιλάτου ἀπόφασιν. Δὲν δύναται τις ν' ἀναιρέσῃ, ὅτι ὁ Πιλάτος ἔγραψεν ὄντως εἰς τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν περὶ τοῦ σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοῦτο βεβαιουῦσιν ἀρχαῖοι ἐκκλησιαστικοὶ συγγραφεῖς. Ὁ Μάρτυς Ἰουστίνος ἐν τῇ δευτέρᾳ αὐτοῦ ἀπολογία, ἀποτεινομένη πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν, ὁμιλῶν περὶ τοῦ θανάτου καὶ τῶν παθῶν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀναφέρεται εἰς τὴν ἐκθεσιν τοῦ Πιλάτου, ὡς εἰς ἀπόδειξιν ἀναμφίλεκτον τῆς ἀληθείας τῶν γεγονότων τούτων. Μετὰ πεντήκοντα ἔτη ἀπὸ τοῦ Ἰουστίνου ὁ Τερτυλλιανὸς ἐν τῇ ἀπολογία αὐτοῦ (β) λέγει τῷ Ῥωμαίῳ τοποτηρητῇ, ὅτι ὁ αὐτοκράτωρ Τιβέριος ἐλαίεν ἐκ τῆς Παλαιστίνης τῆς Γαλλίας ἐκθεσιν περὶ ἀνδρὸς θεοῦ, ἐμφανισθέντος αὐτῷ, ὅτι ἐσεβάσθη αὐτὸν καὶ ἤθελε συγκαταλέξει αὐτὸν τοῖς θεοῖς, ἐὰν ἡ Ῥωμαϊκὴ Γερουσία δὲν ἤθελεν ἀντιστῆ. Ὁ Εὐσέβιος ἐπίσης, μνησθεὶς τοῦ Πιλάτου, λέγει, ὅτι αὐτὴ ἀπεστάλη πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν Γερουσίαν περὶ τὸ 37 ἔτος ἀπὸ τῆς Χριστοῦ γεννήσεως (γ).

Ἄλλ' ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Πιλάτος ἔγραψεν εἰς Ρώμην περὶ τοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ὅτι ἐκ τῆς ἐκθέσεώς του ἔλαβε πιθανῶς ἀφορμὴν ὁ Τιβέριος νὰ μετακαλέσῃ αὐτὸν εἰς Ρώμην, ὅπου καὶ ὑπέβαλεν εἰς δίκην, δὲν συνάγεται, ὅτι ἡ Μαγδαληνὴ δὲν μετέβη εἰς Ρώμην, οὐδ' ἔφερεν εἰς γνῶσιν τοῦ αὐτοκράτορος τὸν θάνατον καὶ τὴν σταύρωσιν τοῦ Σωτῆρος. Οὐδ' ἀντίκειται ἡ χρονολογία τῶν γεγονότων τούτων εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ἡ ἱσαπόστολος γυνὴ, ἐλθοῦσα εἰς Ρώμην, πρῶτη ἐκόμισε τὴν εἰδῆσιν τῶν ἐν Ἰουδαίᾳ συμβάντων, ὁ δ' αὐτοκράτωρ μετὰ παρέλευσιν χρόνου τινός, πληροφορηθεὶς περὶ τῆς ἀληθείας αὐτῶν ἐκ τῆς ἐκθέσεως τοῦ ἰδίου Πιλάτου, μετεκάλεσε τούτον εἰς Ρώμην, ἵνα τιμωρήσῃ αὐτὸν ἐνεκα τῆς ἀδίκου καὶ σκληρᾶς ἀποφάσεώς του. Γνωστὸν εἶναι, ὅτι ὁ Πιλάτος ἐτελεύτησεν εἰς Ρώμην αὐτοκτονήσας (δ).

Ὁ Κεδρηνὸς καὶ Κωνσταντῖνος ὁ Μνασσήης (ε) σαφῶς λέγουσιν, ὅτι Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ μετέβη εἰς Ρώμην καὶ παρουσιάσθη πρὸς τὸν Τιβέριον κατηγόρησεν ἐνώπιον αὐτοῦ τὸν Πιλάτον ὡς ὑπάιτιον ἀδίκου ἀποφάσεως κατὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Οἱ ἱστοριογράφοι οὗτοι ἤντησαν ἀναμφιβόλως τὰ περὶ τούτου ἐξ ἀρχαιοτέρων ἐκκλησιαστικῶν συγγραφέων, ὧν τὰ συγ-

γράμματα ἀκολουθῶς ἀπώλοντο· ἀλλ' ὅμως αἱ λοιπαὶ αὐτῶν διηγήσεις στηρίζονται ἐπὶ ἀρχαίων ἱστοριογράφων, ὧν τὰ συγγράμματα διεσώθησαν καὶ μέχρι τῶν ἡμερῶν ἡμῶν· ἡ δὲ διηγήσις τῶν Κεδρηνῶ καὶ Μνασσή φάινεται ὑποπτος κατὰ τοῦτο, ὅτι Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ κατηγόρησε φιλεκδικῶς ἐνώπιον τοῦ Τιβερίου τὸν Πιλάτον, ὅπερ δὲν συμβιβάζεται πρὸς τὸν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας ἀποδιδόμενον αὐτῇ ἀποστολικὸν χαρακτήρα. Αὕτη ἤκουσεν, ὅτι ὁ θεὸς διδάσκαλος αὐτῆς ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ἐδέετο τοῦ ἐπουρανοῦ πατρὸς ὑπὲρ τῆς συγχωρήσεως τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ. Πάτερ εἶπεν, ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἴδασιν τί ποιοῦσιν. Ἐκτὸς τούτου ἡ ἱσαπόστολος γυνὴ δὲν εἶχε χρεῖαν ἐκδικήσεως, διότι αὕτη κατὰ τὰς χριστιανικὰς παραδόσεις ἰδίῳ ὄμματι εἶδεν, ὅτι ὁ Σωτὴρ αὐτῆς ἐκ τοῦ τάφου ἀνέστη μετὰ δόξης καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενος, ἐξετέλεσε μέγα μυστήριον, τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νίκην κατὰ τῶν ἐχθρῶν αὐτοῦ ἐπήνεγκεν. Ἰσως ἄρα ἡ ἀγία Μαγδαληνὴ διηγῆθη ἀπλῶς πρὸς τὸν αὐτοκράτορα τὸν τοῦ Σωτῆρος βίον, τὰ θαύματα, τὰ πάθη καὶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, ὁ δ' αὐτοκράτωρ ἐγνώρισε τὴν ἀδίκον τοῦ Πιλάτου ἀπόφασιν.

Μόνη ἡ ἐπωνυμία ἱσαπόστολος, δι' ἧς ἡ ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἀρχῆς αὐτῆς ἐτίμησε τὴν Μαγδαληνὴν, ἀποδεικνύει ὅτι αὕτη ἐκήρυξεν εἰς τὸν κόσμον τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σωτῆρος αὐτῆς, ἐπικυρῶ δὲ τῶν ἱστοριογράφων τὴν μνημονευθεῖσαν μαρτυρίαν, ὅτι μετέβη καὶ εἰς Ρώμην πρὸς κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου, διότι αὕτη παρίσταται ὡς παρακολουθήσασα ἀδιαλείπτως τὸν διδάσκαλον αὐτῆς καὶ μέχρι τοῦ τάφου αὐτοῦ, ὡς ἰδοῦσα πρῶτη τὴν ἀνάστασιν τοῦ σωτῆρος (α) καὶ πεσοῦσα εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ (β), ὡς πρῶτη πάντων κομίσασα τὴν χαρμύσιν τῆς ἀναστάσεως ἀγγελίαν πρὸς τοὺς Ἀποστόλους (γ). Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς ἐπιχειρήσεώς της δὲν εἶχεν ἡ Μαγδαληνὴ ἀφορμὴν φόβου τινός, ἅτε τὴν πεποιθήσιν αὐτῆς στηρίζουσα μετὰ τῶν ἀποστόλων εἰς τὴν θεῖαν δύναμιν (δ). Διὰ τοῦτο ἡ ἀνδρία αὐτῆς καὶ ἡ σταθερότης ἦσαν μᾶλλον ἀήττητοι ἢ καθ' ὃν χρόνον ἴστατο παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ σταυρωθέντος, παρόντων τῶν δημίων καὶ σταυρωτῶν τοῦ γλυκυτάτου αὐτῆς διδασκάλου (ε).

Περὶ τῆς εἰς Ρώμην μεταβάσεως τῆς ἀγίας Μαγδαληνῆς δὲν μνημονεύεται τι ἐν τῇ ἐλληνικῇ ἐπιτομῇ τῆς βιογραφίας τῆς ἀγίας, ἀλλ' ἀπλῶς γίνεται ἐν αὐτῇ λόγος, ὅτι αὕτη πολλαχοῦ ἐκήρυξε τὸ Εὐαγγέλιον, ὡς τοῦτο ἀηλοῦται καὶ ἐκ τῆς ἀκολουθίας τῆς ἡμέρας τῆς μνήμης αὐτῆς (ἦτοι τῆς 22 Ἰουλίου), Ἐν ἀρχαίᾳ δὲ τινὲ βιογραφίᾳ αὐτῆς, ὑπαρχούσῃ παρὰ τῇ Δυτικῇ ἐκκλησίᾳ, γίνεται λόγος καὶ περὶ τῆς εἰς Ρώμην

(α) Ἀρχαιοτ. Ἰουδαϊκ. Βιβλ. 18 κεφ. 5.

(β) Κεφ. 5, σμ. 21.

(γ) Ἐκκλ. Ἰστορ. βιβλ. 2. Κ. 2. Χρον. βιβλ. 4.

(δ) Εὐσεβ. βιβλ. 2. Κ. 7.—Ζωναρ. Χρον. 6.

(ε) Ἰστορ. σελ. 260.

(α) Ἰδε Μάρκ. 15, 9 περὶ Μαγδαληνῆς.

(β) Ἰωάν. 20, 16, 17.

(γ) Μάρκ. 16, 10.

(δ) Πράξ. 1, 14.

(ε) Μάρκ. 1, 41.

μεταβάσεώς της. Ὁ τὴν βιογραφίαν τῆς ἀγίας συγγράψας Ἕλληνας λέγει, ὅτι ἡ ἱσαπόστολος Εὐαγγελίστρια ἦλθεν ἐπὶ τῆς ἐλπίδος εἰς Ἐφεσον ἐκ Ρώμης, ὅπου ἐπὶ πολλὸν χρόνον διατρίψασα, εἶδε τοὺς ἀποστόλους Πέτρον καὶ Παῦλον, διότι κατὰ τοὺς ἐκκλησιαστικοὺς χρονογράφους ἡ πρῶτη τῶν ἀποστόλων τούτων ἄφιξις εἰς Ρώμην ὑποτίθεται ὅτι συνέβη κατὰ τὸ 44 ἔτος, τὸ πιθανώτερον ὅμως κατὰ τὸ 47 ἢ 49 ἔτος ἀπὸ Χριστοῦ Γεννήσεως. Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἰς τὴν πρὸς Ῥωμαίους ἐπιστολὴν του (α), λέγει, «ἀσπάσαθε Μαριάμ, ἣτις πολλὰ ἐκομίσατο εἰς ἡμᾶς.» Τίς δὲ ἡ Μαρία, ἡ μᾶλλον μετὰ τῶν ἀποστόλων κομίσασα περὶ τὴν κήρυξιν τοῦ Εὐαγγελίου, ἢ ἡ εὐαγγελισμένη τὴν τοῦ Σωτῆρος ἀνάστασιν, καὶ τίς ἡ ἀπόδειξις ὅτι ἡ Μαρία αὕτη εἶναι ἄλλη, ἢ ἡ Μαγδαληνὴ;

Προφανὲς ἄρα εἶναι, ὅτι ἡ ἀγία Μαγδαληνὴ ἦν εἰς Ρώμην, καὶ ὅτι οἱ τοῦτο διηγούμενοι ἱστοριογράφοι ἀρῶνται τὴν εἰδῆσιν ταύτην ἐξ ἀρχαίων συγγραμμάτων ἢ παραδόσεων, αἵτινες εἰς πολλὰς περιστάσεις δεικνύουσι τι πλέον τῆς σιωπῆς τῶν ἀρχαίων ἐκκλησιαστικῶν ἱστοριογράφων.

Ἐπὶ δὲ τοῦ δευτέρου. Οὐδεὶς τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἱστοριογράφων μνημονεύει, ὅτι ἡ ἀγία ἱσαπόστολος Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ προσέφερε τῷ Τιβερίῳ φὸν κόκκινον, ἀλλ' οὐχ ἤττον ἢ παράδοσις περὶ τῆς ἀφελοῦς προσφορᾶς τῆς Μαρίας δὲν στερεῖται τῆς ἀξίας πάσης ἐνδείξεως, οὔτε δύναται νὰ θεωρηθῇ τῆς προλήψεως τοῦ ὄχλου ἀπλή ἐπίνοια, διότι:

Πρῶτον ἐν τῇ πλουσίᾳ καὶ πολυαριθμῷ βιβλιοθήκῃ τῆς Μονῆς τοῦ Ἁγίου Ἀναστασίου, κειμένης οὐ μακρὰν τῆς Θεσσαλονίκης, μετὰ πολλῶν ἄλλων πολυτίμων χειρογράφων ὑπάρχει καὶ τὸ ἐπὶ περιγραμμοῦ, γεγραμμένον ὡς εἰκάζεται κατὰ τὸν δέκατον αἰῶνα. Ἐν τούτῳ περιέχεται ὁ ἐκκλησιαστικὸς κανονισμὸς, ἐν δὲ τῷ τέλει αὐτοῦ μετὰ τὰς προσευχὰς τῆς ἡμέρας τοῦ ἀγίου Πάσχα σημειοῦνται τάδε: «Ἀναγινώσκειται ὡσαύτως προσευχὴ ἐπὶ τῆς εὐλογίας φῶν καὶ τυροῦ καὶ ὁ ἡγούμενος ἀσπαζόμενος διανέμει φᾶ λέγων· Χριστὸς ἀνέστη! Οὕτω παρελάβομεν τοῦτο παρὰ τῶν ἁγίων πατέρων, τρησαντῶν τὴν συνήθειαν ταύτην ἐξ αὐτῶν τῶν ἀποστολικῶν χρόνων· διότι ἡ ἀγία ἱσαπόστολος Μαρία ἢ Μαγδαληνὴ πρῶτη ὑπέδειξε τοῖς πιστοῖς τὸ παράδειγμα τῆς χαρμοσύνου ταύτης δωρεᾶς.»

Δεύτερον· τὴν ἀλήθειαν τῆς παραδόσεως περὶ τῆς προσφορᾶς κόκκινου φῶς πρὸς τὸν Τιβέριον, ἀποδεικνύει αὕτη ἡ προσευχὴ, ἐν ἣ ἀναφέρεται ἐν τῷ μνησθέντι κανονισμῷ. Αὕτη καὶ σήμερον ἐτι τηρεῖται παρὰ τῇ ὀρθοδόξῃ ἐκκλησίᾳ καὶ εἶναι τεταγμένη οὐ μόνον εἰς τοὺς κατὰ μέρος κανονισμούς, τῶν κτητορικῶν μοναστηρίων, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς τῶν ἀρχαίων μητροπολιτικῶν μοναστη-

(α) 16, 6.

ρίων, ὧν θεμελιωταὶ ἦσαν οἱ θεοφόροι πατέρες ἅγιος Σάββας, ἅγιος Θεόκτιστος καὶ ἄλλοι· εὐρίσκειται δ' ἔτη καὶ εἰς ἀρχαῖα χειρόγραφα προσευχητάρια. Διὸ ἡ εὐχὴ αὕτη ἀναγινώσκεται πανταχοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα προκειμένων τυροῦ προσφάτου καὶ κόκκινων φῶν, ὡς ἀναγινώσκεται καὶ ἐτέρα, ἡ πρὸς εὐλόγησιν τοῦ κρέατος. Προφανῶς ἄρα ἡ συνήθεια τῆς χρήσεως κόκκινων φῶν εἰς σημείον χαρᾶς ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Πάσχα ἔχει βᾶσιν τὴν χριστιανικὴν ἀρχαιότητα καὶ ἀναμφιβόλως ἡ βᾶσις αὕτη, ὡς λέγει ὁ προσημειωθεὶς ἀρχαῖος κανονισμὸς, ἐτέθη ὑπὸ Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς. Καὶ τανῦν ἔτι ἐν τῇ καθολικῇ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐκκλησίᾳ, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης συνήθως διανέμει κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τοῖς χριστιανοῖς φᾶ κόκκινα, ἵνα τηρήσῃ οὕτω τὸ ἀρχαῖον ἐκκλησιαστικὸν ἔθιμον.

Τρίτον. Ἐτερον χειρόγραφον γεγραμμένον οὐχὶ μετὰ τὸν τρίτον καὶ δέκατον αἰῶνα, ἐπιγραφόμενον δὲ Νομοκάνων τοῦ Φωτίου, ὑποβάλλει εἰς τιμωρίαν τὸν μοναχόν, ὅστις ἐγκρατεῖται κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα τυροῦ καὶ δὲν τρώγῃ φὸν κόκκινον, διότι ὁ τοιοῦτος, λέγει ὁ Νομοκάνων, ἀντίσταται ταῖς ἀποστολικαῖς παδόσεσι.

Τέταρτον. Εἰς τὴν Ἑλλάδα, εἰς τὴν Ρωσίαν, εἰς τὴν Ἀσίαν, εἰς τὴν Αἴγυπτον, εἰς τὴν Λιβύην, ἐνὶ λόγῳ καθ' ὅλον τὸν κόσμον ὅπου ἂν ὑπάρχῃ ἐκκλησία ὀρθόδοξος, πανταχοῦ καὶ βάφουσι καὶ ἀγιάζουσι καὶ δωροῦνται κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα φᾶ κόκκινα. Πανταχοῦ οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους τὸν χριστιανικὸν ἀσπασμὸν καὶ δωροῦνται ἀλλήλους τὸ κοινὸν τῆς χαρᾶς αὐτῶν σημείον. Ἀνέστη, εἶπεν ὁ ἄγγελος τοῖς Ἀποστόλοις, ὁ θεὸς διδάσκαλος αὐτῶν· ἀληθῶς ἀνέστη, ἐβεβαίωσαν οὗτοι. Οὕτω καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐναγκαλιζόμενοι καὶ ἀσπαζόμενοι ἀλλήλους καὶ ἐπισφραγίζοντες τὸν ἀσπασμὸν αὐτὸν διὰ τῆς προσφορᾶς κόκκινου φῶς, λέγομεν Χριστὸς Ἀνέστη καὶ ἀκούομεν τὴν ἐπιβεβαίωσιν, ἀληθῶς ἀνέστη! Ἡ νῦν ὀρθόδοξος ἐκκλησία, παραλαβοῦσα παρὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, τῆς ἀρχαιοτάτης ἐλληνικῆς ἐκκλησίας, πᾶν αὐτῆς δόγμα, τελετὴν καὶ ἱερουρικὴν παράδοσιν, παρέλαβε σὺν αὐτοῖς καὶ τὴν συνήθειαν τοῦ δωρεῖσθαι ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Πάσχα φᾶ κόκκινα καὶ τηροῦσα ἀπαρμειώτως πᾶσαν τὴν παρ' αὐτῆς παραδεχθεῖσαν ἐκκλησιαστικὴν διάθεσιν τηρεῖ εὐλαβῶς καὶ τὴν προκειμένην πασχαλινὴν συνήθειαν. Τοῦτο ἀκολουθεῖται καὶ ἐν τῇ Γεωργίᾳ, τῇ τὸ φῶς τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου λαβούσῃ περὶ τὰ μέσα τοῦ τετάρτου αἰῶνος (α), ἐν Δαλματία, τῇ Βουλγαρίᾳ, τῇ Ἀλβανίᾳ, τῇ Τρανσυλβανίᾳ, τῇ Σερβίᾳ καὶ ἐν διαφόροις ἄλλοις ὀρθοδόξοις χώραις. Τοῦτο ἀπαρμειώτως τηρεῖται ἀκόμη καὶ εἰς τὰς ἐκκλησίας

(α) Σωζὸμ. τῆς ἐκκλ. ἱστορίας βιβλ. 2.—Νικηφ. Καλίστρατ. βιβλ. 3. κεφ. 34.

τάς χωρισθείσας από τῆς ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἀλλὰ μὴ μεταβαλοῦσας πάσας τὰς παραδόσεις καὶ ἀρχαίας τελετάς, ὅσας παρέλαβον παρὰ τῆς πνευματικῆς αὐτῶν μητρὸς, τῆς ἐλληνικῆς ἐκκλησίας· τοῦτ' αὐτὸ διατηρεῖται εἰς τὴν Μαρωνικὴν καὶ Ἰακωβιτικὴν ἐκκλησίαν, εἰς τὰς χριστιανικὰς κοινότητες τὰς ὑπαρχούσας ἐν Συρίᾳ, ἐν τῷ Λιβανίῳ ὄρει, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν ἠνωμένων (Οὐνιτῶν) καὶ εἰς αὐτὴν ἔτι τὴν Ἀρμενικὴν, τὴν παραδεχθεῖσαν τὴν χριστιανικὴν πίστιν τὸ 335 ἀπὸ Χριστοῦ γεννήσεως ἔτος καὶ πρὸ πάσης ἄλλης ἀποχωρισθεῖσαν τῆς ἐλληνικῆς. Ἡ πάγκοινος παραδοχὴ καὶ τήρησις τῆς συνηθείας ταύτης ὑπὸ διακεκριμένων ἀρχαίων ἐκκλησιῶν τῶν ἀπαρτιζουσῶν ποτὲ μίαν ἐκκλησίαν, τὴν *δυτικὴν*, δὲν ἀποδεικνύει τὴν ἀρχαιότητα τῆς συνηθείας αὐτῆς καὶ δὲν ὀδηγεῖ εἰς τὴν ἀναγνώρισιν ἀρχῆς τινος, πηγῆς τινος, ἐξ ἧς ἀπέρρευσε καὶ ἐξ ἧς ἐπεχύθη, οὕτως εἰπεῖν, καθ' ἅπασαν τὴν ὀρθόδοξον ἐκκλησίαν; Ἀφοῦ δὲ ἡ παράδοσις λέγει, ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς προκειμένης συνηθείας ἐτέθη ὑπὸ τῆς ἱσαποστόλου Μαρίας τῆς Μαγδαληνῆς, εἶναι ἀνάγκη τῆς ἐξετάσεως πηγῆς ἄλλης ἢ ἀρχῆς, περὶ ἧς ἡ χριστιανικὴ ἀρχαιότης οὐδὲν μνημονεύει;

Ἐπὶ τοῦ τρίτου. — Ἡ Μαγδαληνὴ πόθεν κινουμένη προσήνεγκε τῷ αὐτοκράτορι Τιβερίῳ κόκκινον ὄν; καὶ διατί προσήνεγκεν αὐτῷ ὄν καὶ ὄν κόκκινον; καὶ τί ἐδήλου καὶ δηλοῖ καὶ τὴν σήμερον ἢ προσφορὰ αὕτη; Τοῦ ζητήματος τούτου ἡ λύσις δὲν εἶναι δύσκολος. Οἱ ἔθνη προσέφερον ὄν ὡς ἀπλοῦν καὶ σμικρὸν δῶρον καὶ θεοῖς καὶ ἀνθρώποις (α), ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ ἐτήρησαν τὴν συνήθειαν ταύτην, ἰδίως προσέφερον οὗτοι ὡς τοῖς φίλοις καὶ τοῖς εὐεργέταις αὐτῶν κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους ἡμέραν καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς των. Καὶ σήμερον ἔτι οἱ πέννητες ἐν Ἀσίᾳ, ἰδίως οἱ Ἰουδαῖοι, προσφέρουσι τοῖς εὐγενεῖσι καὶ πλουσίοις ὡς, ὡς δεῖγμα τιμῆς καὶ ὑπολήψεως. Τούτων θεέντων, εἶναι παράδοξον, ὅτι γυνὴ πέννησα, μὴ φέρουσα οὐδὲ χρυσίον, οὐδ' ἄργυρον, οὐδὲ χαλκὸν ἐν τῇ ζώνῃ αὐτῆς, μηδ' ἔχουσα ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ καὶ ἐρχομένη εἰς τὴν περίφημον καὶ ὑπερήφανον Ρώμην, ἵνα κηρύξῃ τὸ ὄνομα τοῦ σταυρωθέντος, καὶ παρουσιασθεῖσα ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος προσέφερῃ αὐτῷ ὄν, τὸ σμικρὸν τοῦτο καὶ σύνηθες εἰς τοὺς πέννητας δῶρον; ἀλλὰ διατί βεβαμμένον κόκκινον; Τὸ χρῶμα τοῦτο ἀντέκειτο μὲν εἰς τὴν κοινὴν συνήθειαν, ἐδείκνυε δὲ τι ἀνώτερον τῆς τιμῆς καὶ τῆς ὑπολήψεως ἀνθρώπου πέννητος πρὸς τὸν ἄρχοντα αὐτοῦ. Ἡ ἁγία Μαγδαληνὴ ἦν οὐ μόνον ὑπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ αὐτοκράτορος, ἀλλὰ καὶ δούλη τοῦ θεοῦ καὶ ἄγγελος εὐαγγελίου ἀγαθοῦ. Διὸ προσέφερε μὲν τῷ αὐτοκράτορι ἀπλοῦν καὶ σύνηθες δῶρον, ἵνα λάβῃ ἀφορμὴν τῆς

κηρύξεως τοῦ εὐαγγελίου, ἀλλ' ἠθέλησε συνάμα διὰ τοῦ κόκκινου χρώματος νὰ δείξῃ, ὅτι ὁ ἀναστὰς Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ἀριῶν ἐσφαγμένον (α), ἐρυθρὰ τὰ ζυμάτια καὶ τὰ ἐνδύματα αὐτοῦ ὡς ἀπὸ πατητοῦ ἰησοῦ (β), ὅτι μόνος αὐτὸς καὶ ἐὰν ἦσαν αἱ ἀμαρτίαι ἡμῶν ὡς φοινικιοῦν, ὡς ῥιθὼν ἐλεύκανεν, ἐὰν δὲ ἦσαν ὡς κόκκινον, ὡς ἔριον ἐλεύκανε (γ) ὁ τοῦ ἀνθρώπου οὗτος δημιουργὸς καὶ τὸ αἷμα αὐτοῦ καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀμαρτίας (δ).

Ἡ ἁγία Μαγδαληνὴ, ὡς ἀληθὴς Ἰσραηλιτὶς ἔβαψε πιθανῶς τὸ ὄν αὐτῆς, μιμουμένη τὴν συνήθειαν τῶν Ἑβραίων, καθ' ἣν οὗτοι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα βάπτοντες δέσμην ὑσώπου εἰς αἷμα ἀρνίου σφριζομένου ἐν τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ἤλειπον τὰ ἀνώφλια τῶν θυρῶν τῶν (ε). Οὕτω καὶ ἡ Μαγδαληνὴ ἔβαψε τὸ μικρὸν αὐτῆς δῶρον, τὸ ὄν, οὐχὶ ἐν αἵματι ἀρνίου, διότι ἡ σκιά τοῦ Πασχαλίου αἵματος μηδενίζεται διὰ τῆς ἀληθοῦς εὐλογίας, ἀλλ' εἰς βαφὴν μὴ περιέχουσαν αἷμα, ἐξεικονίζουσαν δὲ τὸ ζωδόχον αἷμα τοῦ ἀμνοῦ τοῦ θεοῦ καὶ τοιοῦτρόπως ἀπεκάλυψεν εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὸ μέγα τῆς πίστεως μυστήριον «εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθημεν ἐκ τῆς ματαίας ἡμῶν ἀναστροφῆς πατροπαράδοτον, ἀλλὰ τιμῷ αἵματι ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ» (ς).

Ἡ Μαγδαληνὴ ἔβαψε τὸ ὄν, ἀφορμὴν λαβοῦσα ἐντεῦθεν. Κατὰ παραδόσιν ἀρχαίαν (ἧς τὸ ἀληθὲς ἐπιβεβαιοῦσιν ἀρχαῖοι ἐκκλ. συγγραφεῖς) (ζ) ὁ Κρανίου τόπος, ἐνθα ἐσταυρώθη ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐκαλεῖτο οὕτω, διότι ἐν αὐτῷ ἐτάφη ἡ κεφαλὴ τοῦ Ἀδὰμ. Τοῦτο ἀναμφιδόλως ἡ ἁγία Μαγδαληνὴ δὲν ἠγνόει, ὅθεν ἴσως ἠθέλησε διὰ μὲν τοῦ ὄου νὰ ἐξεικονίσῃ εἰς τὸν αὐτοκράτορα τὴν κεφαλὴν τοῦ προπάτορος ἡμῶν, διὰ δὲ τοῦ κόκκινου χρώματος τοῦ ὄου τὸ ἐκχέμενον ἐκ τοῦ ζωοποιῦ σταυροῦ αἷμα τοῦ σωτήρος καὶ ἐναὐτῷ τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν νέαν ζωὴν τοῦ Ἀδὰμ καὶ τῶν ἀπογόνων αὐτοῦ, ὡς περὶ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθῶσονται (η).

Αὕτη εἶναι πιθανῶς ἡ αἰτία, ἐνεκα τῆς ὁποίας ἡ ἁγία Μαγδαληνὴ προσήνεγκε τῷ αὐτοκράτορι ὄν κόκκινον. Τινὲς τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων παραιτοῦντες τὴν ἀπλὴν καὶ εὐθεῖαν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου ἐξέτασιν, ἐξηγοῦντες δὲ αὐτὸ ἀλληγορικῶς, συνάγουσιν ἄλλα συμπεράσματα ἐκ τῆς φυσικῆς τοῦ ὄου ιδιότητος. Τὸ ὄν, λέγουσιν οὗτοι, δύναται μυστηριωδῶς πως νὰ ἐξεικονίσῃ τὴν μέλλουσαν τῶν νεκρῶν ἀνάστασιν· διότι ὡς ἐκ τοῦ ὄου, καὶ τοι μὴ ἔχοντος σημεῖον ζωῆς, γιναῖται ὄν ἔμπνεον, οὕτω καὶ τὸ γένος τῶν

(α) Ἀποκάλ. 5, 12.
 (β) Ἠσαΐας 63, 2, 3.
 (γ) Ἠσαΐας 1, 18.
 (δ) Α'. ἐπιστ. Ἰωάν. 1, 7.
 (ε) Ἐξοδ. 12, 22.
 (ς) Ἐπιστολ. Α'. Πέτρο: 1, 18, 19.
 (ζ) Θεοφύλακτ. ἐπὶ Ματθ. κεφαλ. 27.
 (η) Α'. Πρὸς Κορινθ. 15, 22.

(α) Ἐπιγραφή τοῦ σημείου ὄου. Ἴδε τοὺς νεκρικοὺς διαλόγους τοῦ Λουκιανοῦ.

ΤΟ ΜΠΙΛΛΙΑΡΔΟ

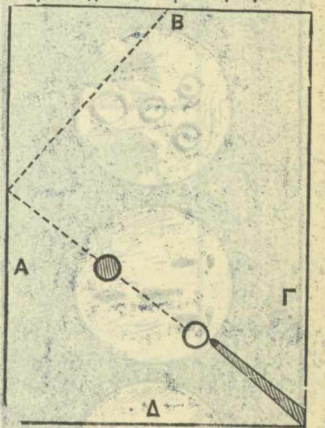
Η ΚΑΡΑΜΠΟΛΑ ΕΙΣ 30 ΜΑΘΗΜΑΤΑ

Μάθημα Β'

Κατὰ τὸ δεύτερον μάθημα, ὁ μαθητὴς θά γυμνασθῇ τὸν κόλπον με φάλτσο δεξιά.

Ἀρχίσατε τὴν σπουδὴν τοῦ φάλτσου τούτου ἐπὶ τοῦ πλάτους τοῦ Μπιλλιάρδου, ἐπὶ τῆς πλευρᾶς Α (δὲρα σχῆμα 2ον)

Γυμνασθῆτε αὐτὸ τὸ κόλπο κατὰ μούτρα κτυπῶντες τὴν σφαῖράν σας πολὺ ὑψηλά, με φάλτσο δεξιά.

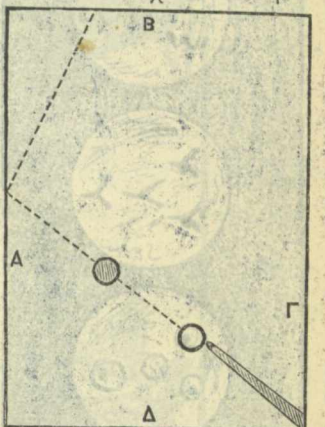

Σχῆμα 2ον

Μάθημα Γ'

Τὸ μάθημα τοῦτο εἶνε συνέχεια τοῦ πρώτου, καὶ δύναται νὰ γείνη τὴν αὐτὴν ἡμέραν.

Γυμνασθῆτε τὸ αὐτὸ κόλπο, ἀλλὰ κτυπῶντες τὴν σφαῖράν σας ὀλίγον χαμηλότερα. Ἡ γωνία θά γείνη ἀμβλυτέρα, δηλ. θ' ἀνοίξῃ (δὲρα σχῆμα 3ον) καὶ ἡ σφαῖρα σας θά ἐλαττώσῃ τὴν ὀρμὴν τῆς πορείας τῆς, με ἄλλους λόγους, θά κυλᾷ σιγά-σιγά, διὰ νὰ φθάσῃ τὴν πλευρᾶν (σπόνταν) Β.

Σχῆμα 3ον

Η ΔΑΦΝΗ

Στὸ μνημα τὸ πελώριο ποῦ ἐθάφτηκε Ἡ πρώτη Δόξα ποῦ γεννήθηκε στὴ γῆ, Ἐκεῖ κ' ἡ Δάφνη ἦταν γραφτὸ νὰ πρωτογῆ.

Καὶ φύλλα Δόξας πῆρε ἡ Δάφνη ἀμάραντα Μὰ πῆρε καὶ ἀπὸ τοῦ Προμηθεᾶ τὴν καρδιά. Καὶ τὴν πικράδ' ἀκόμα ποῦχει στὰ κλαδιά.

Τ. ΚΑΝΑΝΔΡΟΣ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΓΟΛΓΟΘΑΝ

Τρέμοντας ὄλος καὶ σκυφτός τὸν Γολγοθᾶ ἀνεβαίνω κρύος με βρέχει ὁ ἰδρὸς κλονίζομαι καὶ λαχταρῶ με βλέμμα φοβισμένο τὸ ξύλον τοῦ Σταυροῦ θωρῶ.

Βλέπω τοῦ Κόσμου τὴ ζωὴ στὸ ξύλον τοῦ θανάτου σκυμμέν' ὠχρὸ, δίχως πνοὴ μ' ἀκάνθινο στεφάνι τὰ χεῖλη ποῦ σκορπίδανε τὴ γλυκερὴ λαλιά του μαράθηκαν καὶ κλεισάνε χολὴ τὰχε πικράνει!

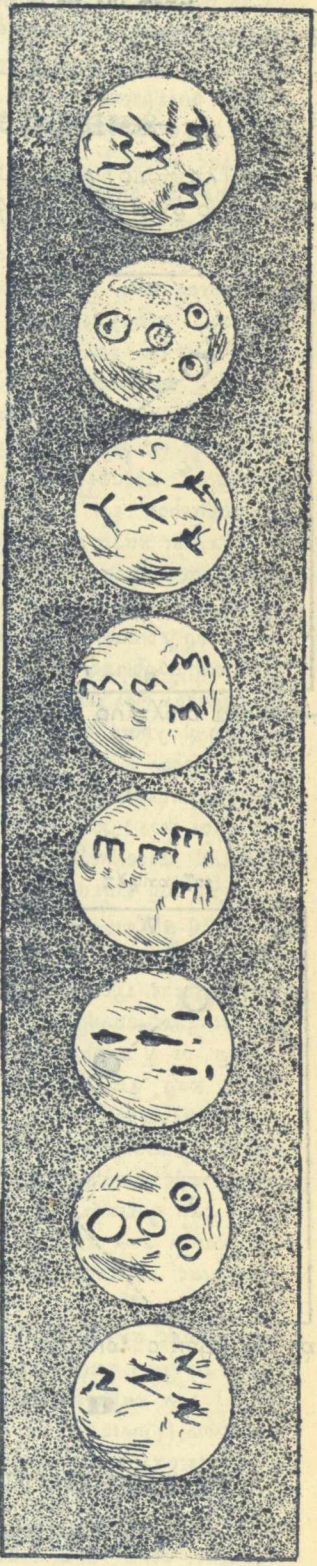
ΝΙΚΟΔ. Ι. ΒΑΡΙΑΣ

ΕΡΩΤΗΣΙΣ

Τί βλέπομεν μίαν φορὰν εἰς τὸ λεπτόν, δύο εἰς τὸ δευτερολεπτόν καὶ καμμίαν εἰς τὴν ὄραν;

Οἱ συνδρομηταί, οἵτινες τυχὸν δὲν ἔλαβον φύλλον τι τοῦ «Μουσειου», παρακαλοῦνται νὰ ζητήσωσιν αὐτὸ εἰς τὸ γραφεῖόν μας.

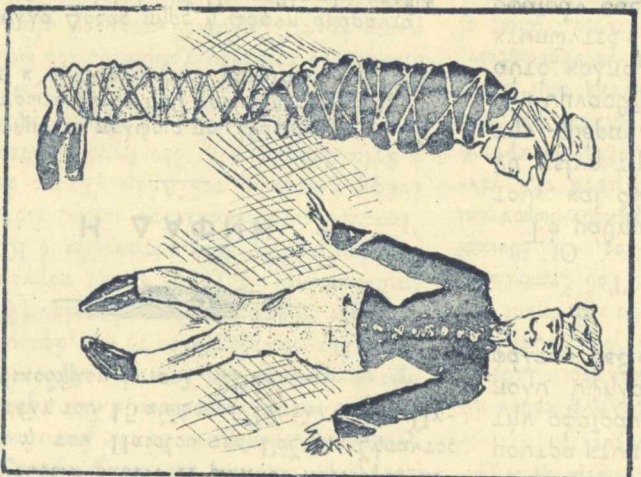
ΚΩΜΙΚΗ ΣΕΛΙΣ

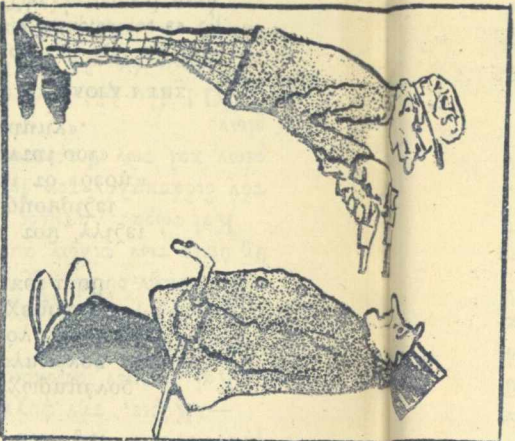
ΑΙ ΠΕΝΤΕ ΑΙΣΘΗΣΕΙΣ

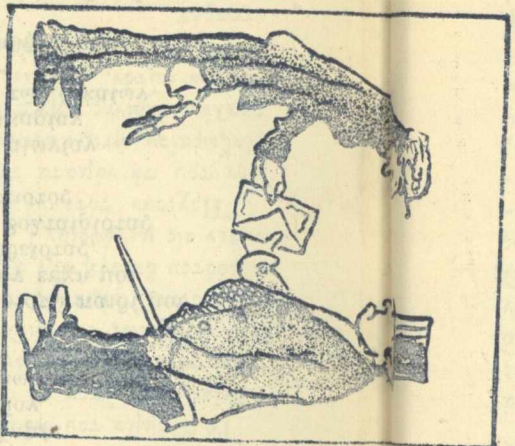
1. — Άν δεν πὲ ἴδω παμπύλον σὶ ἔνα τέτατρον, θὰ σὲ χλωσῶ σ' ἐσ' ἑπίσω.

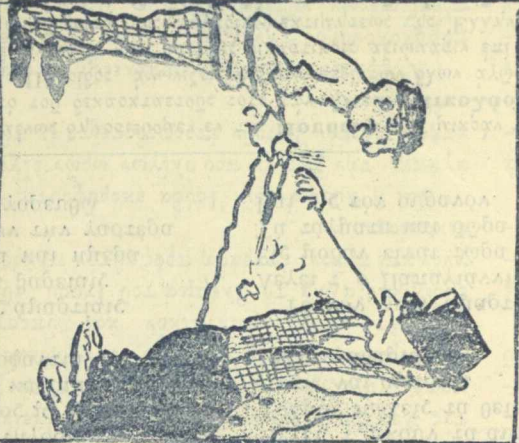
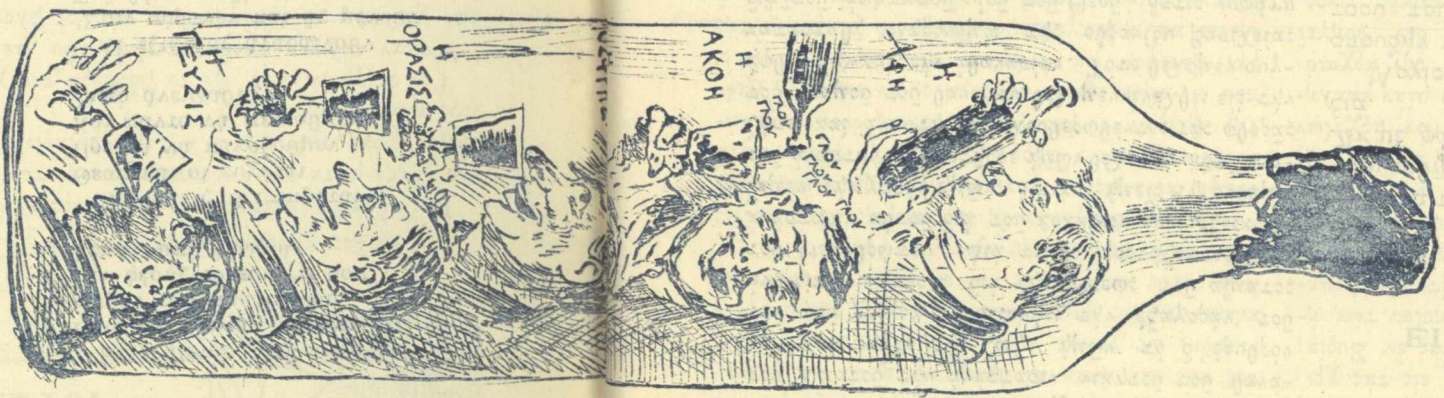
2. — ὦ.....

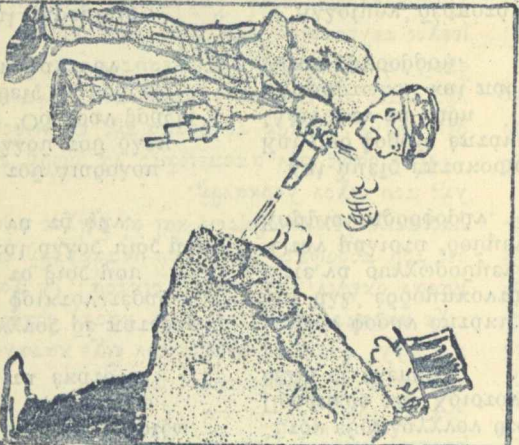
1. — Το βαλάντιον ἢ τὴν σαμπὴν (τὸ ἄσπαστρον καὶ τὰς βόμβας) διὰ τὸ ἄσπαστρον, εἶνε τὸ σῶμα ἀπὸ μαρτυροῦντων, ἀλλ' ἐστὶν ὁ κεντρικὸς ἔχει δὲ τὸ πτωχικόν.
— Πηγάδα, ἢ αὐτὸ τριῶν τὰ μυστικὰ ἀσπαστρα!

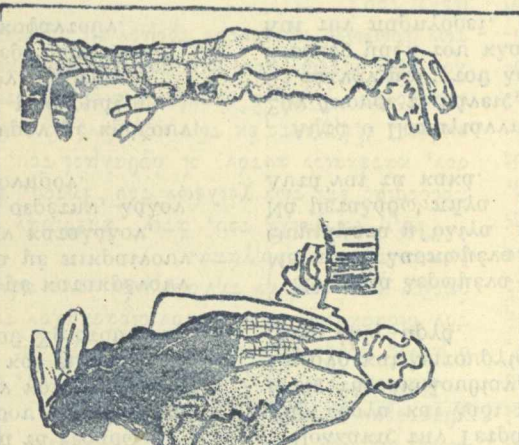
2. — Πάρε-φίλει μου, ἀλλὰ, ἔπειτα, αὐτὰ τὰ κομμάτια δὲν εἶνε ἰδιωτικὰ. Καίτε μου, λοιπὸν, τὴν χάριν, δὲν τὰν ἀδίστα, ἀπὸ ἑνὸς ἑπιβλεπῶν, τὰς ἀποβί-βης μὴ πτωχικὰ! Νά, ἴδω δέξαι.

3. — Ἔτὸ πωλεῖσθε μου ἴσταν ἀπὸ. Εὐχαριστῶς, ὑπέσχεσθε ἀποστῆναι. Μισοῦν! Δοῦσε!

4. — Τάχα, ἀλλή γὰρ πτωχικὰ, Μισοῦν! τὰ ἐπὶ ἀλλή γὰρ (ἴδω!) ἡ νεοεὐραϊστικὴ πρὸς ἔξω τὸ κῆρα. Ἄ τὸν.....

5. — Καὶ δὲν τὰ μὴ σὺς ἐπὶ τὸ ἐπὶ πλῆθος, ὑπερ καταρτίστην, ποσὸν ἀλλή μὴ πτωχικὰ δ' ἐπὶ κεντρικόν.
— Χαίρατος, ἔπειτα δὲν ἔσω ἀλλή ἀπαρὰ Ἄ τὸν ἄλλο μακαρίων! Ἄ τὸν ἔπειτα τὸ μακαρίων ἐπὶ τὸν μου

6. — Πόλι ἔπειτα, ὑπὲρ ἀπαρὰς, αὐτὸ μακαρίων (ἐπὶ τὸν τὸ σὺν τὸν τὸν ἀπονοῦσαν). Τὰς, ἀλλή καταρτίστην, δὲν μου γρηγορὰ πτωχὸν τὸ μακαρίων καὶ ἢ σὺν γρηγορὰ!.....

Η ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ (1)

Τὸ Γεροπροκοπάκι
Τὸ ἄγιο γεροντάκι
Πῆγε ε' τὴν Ἐκκλησίαν
Μὲ καθαρὰν καρδίαν
Διὰ νὰ ξαγορευθῆ.

Κράζει τὸν Παπαγιάννη,
Λέγει τ', ὡς ἐδῶ φθάνει
Τὰ ἁμαρτήματά μου
Καὶ τὰπειρα κακά μου
Πῶρον τὴν κεφαλὴν.

Ὅλα θὰ τὰ ξεράσω
Ἐμπρὸς σου διὰ νὰ φθάσω
Τὴν ἅγιαν κοινωνίαν
Νὰ πάρω καὶ εὐλογίαν
Τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Πολλοὶ μὲ κατακρένουν
Καὶ ἄδικα μὲ πικραίνουν.
Μὲ λέγουν καταλάλον,
Ψεύστην, σερέτην, λάλον
Δόλιον, πονηρόν.

Φιλόγυρον μὲ κρίζουν,
Προδότην μ' ὀνομάζουν
Φιλόνεικον, ἀχρεῖον,
Καὶ βρωμερόν ἀγγεῖον,
Μὰ μὲ συκοφαντοῦν.

Μὲ λέγουν τοκογλύφον,
Ἀχορταγίας σκίφον.
Πῶς τὰσπρα μ' ἔδεν χαρίζω.
Ἀλλὰ πῶς τὰ δανείζω
Πρὸς δυὸ τὰ ἑκατόν.

Ἀσπλαγχνος δὲ πατέρας
Εἶμαι καὶ φρικτὸν τέρας
Γιατὶ ὄλο τὸ βίός μου
Ὁ ἕνας καὶ ἄλλος υἱός μου
Δὲν δίδω νὰ τὰ φᾶν.

Σκεῦος τοῦ Διαβόλου,
Κακοῦ πολλοῦ τοῦ ὄλου
Ποῦ ἔστην Ὀδέσσαν βράζει
Αἴτιον καθεὶς μὲ κρίζει.
Μὰ μὲ συκοφαντοῦν.

Ὅλαις αἱ φλυαρίαις
Καὶ αἱ κατηγορίαις
Π' ὁ κόσμος μὲ φορτώνει
Καὶ ὅστην καρδίαν πληγώνει
Εἶναι συκοφαντιά.

Ὀλίγαις ἁμαρτίαις
Ἐχω ἀλλὰ βαρεῖαις
Ποῦ νύκτα καὶ ἡμέρα
Μὲ τύπτον τὴν γαστέρα
Νὰ σοῦ ξαγορευθῶ

Πολλάκις τὴν Τετράδην
Ψαφ' ἔφαγα καὶ λάδι
Κ' εἰς τὴν ἀκολουθίαν,
Σπερνὸ καὶ λειτουργίαν
Πῆγα ὀλίγ' ἀργά.

Μὲ χέρια λερωμένα
Μὲ πόδια λασπωμένα
Θυμιάματα μ' ὀλίγα
Νὰ μεταλάβω πῆγα.
Αὐτὰ ναι τὰ κακά.

Αὐτὰ ὁ Παπαγιάννης
Σὰν ἀκουσε· τί κάνεις,
Ὡ τέκνον μου; τοῦ λέγει
Κ' εὐθύς μαζῆ του κλαίγει
Καὶ τὸν παρηγορεῖ.

Δὲν εἶν' αὐτὰ ἁμαρτίαις
Διὰ ἀπελπισίας
Ἐπὶ εὐσπλαγχνον θεόν μας
Πρόσπεσε καὶ Χριστόν μας
Θέλει σὲ ἐλεηθῆ.

Μίαν φορὰν ἑπτάκις
Καὶ ἀλλ' ἑβδομηκοντάκις
Εἶπε νὰ συγχωροῦμεν
Ὅταν μάλιστα δούμεν
Καμμίαν προσφορὰν.

Καὶ ἡμεῖς ἑπτακοσιάκις
Καὶ δυὸ φοραῖς ἑπτάκις
Ἀφίνομεν τὰ λάθνη
Τ' ἁμαρτολοῦ καὶ πάθνη,
Ὅταν χρυσόδρομῆ.

Ἀλλοῖμον' δέσποτά μου
Λέγει, τ' ἀκοῦν τὰ αὐτιά μου
Τολμᾶς πωλεῖς τὰ θεῖα
Αὐτῆ ναι ἁμαρτία
Ἄξια καθαρισμοῦ.

Τέκνον, μὴν ἁμαρτάνης
Λέγει τ' ὁ Παπαγιάννης
Εἰς μόδαν εἶναι τώρα
Τὰ τάγματα καὶ δῶρα
Καὶ εἰς τὸν οὐρανόν.

Κι' ὁ Πέτρος σοῦ ἀνοίγει
Πλιὸ εὐκόλα καὶ κλείγει
Θύραν τοῦ παραδείσου,
Ἄν φέρης τὸ πουργί σου
Γεμάτ' ἀπὸ φλωριά.

Καὶ ἡμεῖς οἱ ὑπηρεταί
Θεοῦ καὶ οἱ εὐχέται
Πρέπει νὰ κακοζοῦμεν
Καὶ πάντα νὰ πεινοῦμεν
Ἀπὸ ἀνευλαδιά;

Αἱ τζιῶν ἄς ἀναβαίνουν
Ἐπὶ οὐρανὸν καὶ ἄς μένουν
Τοῦ θύματος δὲ κάτω
Κάνε τὰ κόκκαλά του
Καὶ κρέατα γιὰ μᾶς

Πρόθεσις, λειτουργία,
Παράκλησις καμμία,
Ἄγιασμός, βαπτισία,
Γάμοι καὶ ἀφραδωνίσια
Δικὰ μας εἶν' ἁγιά.

Ἡ γιὰ φιλοδοξία
Πολλ' ἔφερε ζημία
Εἰς τὸ ἱερατεῖον,
Μᾶς μένει ὁμως τὸ θεῖον
Ποῖμνιον τῶν ἐκλεκτῶν.

Σὺ δ' ἐν Χριστῷ παιδί μου
Ποῦ νάχης τὴν εὐχὴ μου
Φεύγε τοὺς ἀθεΐστας,
Βλασφήμους Βολταριστάς
Ζῆσε πάντα πιστὸς

Διὰ νάχης αἰωνίαν
Ζωὴν τὴν μακαρίαν
Κ' εἰς χώραν τῶν δικαίων
Ὀσίων ἱερέων
Νὰ συναριθμηθῆς.

Κι' ὁ γέρος λέγει ἄς εἶναι,
Ἀναπαυμένος μέινει.
Κι' ὅ,τι καιρὸς κι' ἂν πάρῃ,
Τῶνα σου σαραντάρη
Θὰ τῶχης κι' ἀπὸ μέ.

Κ' ἔτσι συγχωρημένος
Λέγει κ' εὐλογημένος
Νὰ ζήσης ὅσον αἰῶνα
Ἄνοιξιν καὶ χειμῶνα
Παρὰ πατρός καὶ υἱοῦ.

Τὸ χέρι του τοῦ ἡγίξει
Μέσα του μουρμουρίζει
Τὸ «λύση» καὶ τὸ «δέση»
Ἐπειτ' «ἀφένταί σοι»
Φωνάζει καὶ «ἀμὴν».

† Ν. ΦΛΟΓΑΪ ΤΗΣ

(1) Ἀσμένως δημοσιεύομεν ἐν τῷ **Μουσείῳ** τὴν μικρὰν ταύτην σάτυρον, συνταχθεῖσαν τῷ ἔτει 1818 ἐν Ὀδησσῷ ὑπὸ τοῦ δεκαοκταετοῦς τότε τὴν ἡλικίαν **Νικολάου Φλογαΐτου**, τοῦ κατοπιν διακρίθεντος ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Πατρίδος, ἀγωνιζομένης τὸν περὶ τῶν ὄλων ἀγῶνα ὑπὸ τὰς σημαίας τοῦ Ὑψηλάντου καὶ μετὰ τοῦτο διαπρέψαντος ἐν τοῖς ὑπάτοις δικαστικοῖς ἀξιώμασιν ἐπὶ νομομαθείᾳ καὶ ἀκεραιότητι χαρακτῆρος, ἀποθανόντος δὲ ἐν τῷ μέσῳ τῆς παγκοίνου ἐκτιμήσεως τῆς Ἑλληνικῆς κοινωνίας τῷ ἔτει 1867. Ἐδόθη ἡμῖν αὕτη ὑπὸ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ κ. Θεοδώρου Φλογαΐτου, τοῦ σεβαστοῦ πολιτευτοῦ καὶ νομοδιδασκάλου.

ΙΟΥΔΑ ΜΑΡΤΥΡΙΟΝ

Ὁ Ἰούδας ἀπελθὼν ἀπήγγατο.

Καὶ τὸ φοβερόν μαρτύριον τοῦ ἁμαρτωλοῦ τοῦ-
του ἔληξε μετὰ τῆς τελευταίας πνοῆς του· μαρ-
τύριον βραχυχρόνιον, ἀλλ' ἐμπερικλείον βασά-
νους αἰωνίας κολάσεως!

Τὴν στιγμήν, καθ' ἣν τὰ βδελυρά του χεῖλη,
ἀπέθηκαν φίλημα προδοσίας ἐπὶ τῶν μελιρρῶ-
των χειλῶν τοῦ διδασκάλου του, οἱ βλοσυροὶ
ὀφθαλμοὶ του προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ γαληναίου
βλέμματος τοῦ Σωτῆρος, τὴν στιγμήν ἐκείνην,
ἀκαριαία μεταβολὴ συνετελέσθη ἐν αὐτῷ καὶ ἡ
συνειδήσις του ἐξαναστάσα ὡς ἀμειλικτος μαστίξ
ἐπετέθη κατὰ τῶν ἀτίμων συναισθημάτων του
καὶ καταπνίξασα ταῦτα, ἐγκατεστάθη ἀνηλεῆς
ἐπὶ τῆς ἐνόχου καρδίας του, ἥτις, τεταραγμένη,
ἤρχισε νὰ πάλλεται σφοδρῶς ἐντὸς τοῦ στήθους
του, ἀπειλοῦσα νὰ διαρρήξῃ αὐτό.

Τὸ βλέμμα τοῦ διδασκάλου εἶχεν εἰσδύσει κατ'
εὐθείαν ἐκεῖ ὅπου τὰ σκότη τῆς πλάνης ἐκάλυ-
πτον τὰ διδάγματά του, καὶ διὰ τῆς ὑπερανθρώ-
που δυνάμεώς του διέλυσε τὰ σκότη ταῦτα καὶ
παρουσίασεν εἰς τοὺς ἐσωτερικοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ
προδότου διαυγῆ τὴν ἀλήθειάν των, καὶ τὸν ἐκί-
νησεν εἰς μετάνοιαν!

Ἐρχισαν τότε ν' ἀναβλύζωσιν εἰς τὴν μνή-
μην του τὰ νόματα τῆς θείας διδασκαλίας τοῦ
Ναζωραίου, ἥτις κατηύναζε τὰ πλήθη, τῆς διδα-
σκαλίας ἐκείνης, ἣν τὸσάκις εἶχεν ἀκούσει ἀκο-
λουθῶν αὐτόν, ὅτε μὲν εἰς Ἱεροσόλυμα, ὅτε δὲ
ἀνὰ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἢ παρὰ τὴν λίμνην Γε-
νησαρέτ.

Ἐρχισεν ν' ἀναμνησθεῖται τῶν μακαρίων ἐκεῖ-
νων ἡμερῶν, καθ' ἃς μετὰ τῶν ἄλλων μαθητῶν
ὑπισχνεῖτο πίστιν εἰς τὸν διδασκάλον διὰ τῆς
φράσεως:

— Κύριε, τὴν ψυχὴν μου ὑπὲρ σοῦ θύσω!..

Καὶ ἤκουεν ἀπόκρισιν ἀνταξίαν ἐκ τοῦ στό-
ματος τοῦ Ἰησοῦ:

— Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι μείζονα ταύ-
της ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει ἵνα τις τὴν ψυχὴν αὐτοῦ
θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ!

Καὶ τώρα... ἄτιμος προδότης αὐτός, παρέδωκε
τὸν διδασκάλόν του εἰς τὴν σπείραν τῶν ἀρχιε-
ρέων καὶ τῶν Φαρισαίων ἀντὶ τριάκοντα ἀργυ-
ρίων.

Ὡ! ἐὰν ἠδύνατο τὴν πράξιν του ταύτην νὰ
τὴν ἐξαγοράσῃ διὰ τοῦ αἵματός του!.. ἐὰν ἠδύ-
νατο ν' ἀλλάξῃ τὴν πρό τῶν ὀφθαλμῶν του σχη-
μὴν ἔστω καὶ ἐπὶ ποινῇ αἰωνίας κολάσεως τῆς
ψυχῆς του!.. ἐὰν ἠδύνατο νὰ ἴδῃ, ὡς ἐκ θαύμα-
τος, ὄλους ἐκείνους, οἵτινες τὴν στιγμήν ταύτην

ἔπτυν, ἐκλάφιζον, ὕβριζον τὸν Ἰησοῦν, νὰ τοὺς
ἴδῃ νὰ γονυπετήσωσι καὶ νὰ φιλήσωσιν εὐλαβῶς
τὰ ἱμάτιά του ἀνακράζοντες: Διδάσκαλε ἀγαθέ,
μνήσθητι ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου!

Ἄλλ' ἡ σκηνὴ παρέμεινεν ἡ ἴδια, λαμβάνουσα
μάλιστα ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν—στιγμῶν, αἴ-
τινες διὰ τὸν Ἰούδαν ἐφαίνοντο αἰῶνες—ἀπε-
χθεστέραν τροπὴν.

Καὶ τῆς σκηνῆς ἐκείνης συνηθάνετο, ὅτι ἦτο
ὁ μόνος πρόξενος, παραδῶσας εἰς χεῖρας ἀθλίων
τὸν διδασκάλόν του... τὸν διδασκάλόν του, τὸν
ὅποιον κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν, ὑπὲρ πάντα ἄλ-
λον ἐν τῷ κόσμῳ ἠγάπα.

Ἦδη τὰ χεῖλη του, ἅτιν' ἀπέθεσαν φίλημα
προδοσίας ἐπὶ τῶν χειλῶν τοῦ Ἰησοῦ, ἐπύρεσσον,
κατέκαιον αὐτόν· οἱ ὀφθαλμοὶ του, φλογι-
σμένοι, ἐξήρχοντο ἐκ τῶν κογχῶν, τὰ νεῦρά του
ἐτανύοντο, ῥίγος δ' ἀπαίσιον διέτρεχε τὸν μυε-
λὸν τῶν ὀστέων του, διὰ σπασμωδικῶν κινήσεων
τῶν μυῶνων, προξενούν τρόμον εἰς τὰ παγωμένα
μέλη του!

Ὡ! ἐὰν ἠδύνατο, ἐκθέτων τὴν ζωὴν του εἰς
βέβαιον κίνδυνον, νὰ διώξῃ ἅπαντας τοὺς ἐμπαί-
ζοντας τὸν Ἰησοῦν καὶ νὰ τὸν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ
τὰς βεβήλους χειρωνακίας των!

Ἄλλ' ἀκούσιος τρόμος τὸν εἶχε καταλάβῃ καὶ
εἶχε καταστῆ ἀνίκανος πρὸς πᾶσαν δράσιν, πρὸς
πᾶσαν σκέψιν. Ἦτο ἄξιος οἴκτου: Οἱ χαρακτη-
ρες τοῦ προσώπου του εἶχον μεταβληθῆ εἰς ὀλί-
γας στιγμᾶς ἐπαισθητῶς καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφα-
λῆς του εἶχον λευκανθῆ.

Καὶ ὅμως δὲν ἀπεπειράτο νὰ σωθῆ φεύγων·
δὲν ἠθέλε νὰ χάσῃ τὸ θέαμα τῆς φορικώδους σκη-
νῆς, ἥτις ἐξελίσκετο ἐνώπιόν του· ἐζήτει, μένων
ἐκεῖ, νὰ τιμωρήσῃ αὐτὸς ἑαυτόν καὶ νὰ ῥοφήσῃ
μέχρι τελευταίας σταγόνας τὸ ποτήριον τοῦτο.
Παρηκολούθει μετὰ ζηλοτύπου φροντίδος ὄλας
τὰς λεπτομερείας τοῦ ἐπονειδίστου ἐκείνου δρά-
ματος, ἀνεζήτει μάλιστα καὶ αὐτὸ τὸ βλέμμα
τοῦ θύματός του, νομίζων, ὅτι τοῦτο ἠθέλε προση-
λωθῆ ἐπ' αὐτοῦ ἀπειλητικὸν καὶ ὑποσχόμενον
ἐκδίκησιν· ἀλλὰ τὸ βλέμμα τοῦ Ἰησοῦ, εὐσπλαγ-
χον κπὶ πρᾶον, ἐστράφη πρὸς αὐτόν πλήρες ἀμνη-
σικακίας.

Καὶ ἡ λύσσα τοῦ Ἰούδα ἐκορυφώετο, διότι ἡ
ἀγάπη, τὴν ὅποιαν πρὸ ὀλίγων ὥρων εἶχεν ἀπο-
κτήσῃ διὰ τὸν Ἰησοῦν ἐτροφοδοτεῖτο ἐκ τῶν ἐπει-
σοδίων ἐκείνων.

Ἀπεφάσισε νὰ μὴν ἐγκαταλείψῃ πλέον αὐτόν·
παρηκολούθησε τὴν σπείραν τῶν ἀρχιερέων καὶ
πρεσβυτέρων, οἵτινες ἀπήγγον αὐτόν εἰς Ἀννα

τόν πενθερόν του Καϊάφα του ἀρχιερέως και συνανεμίχθη μετ' αὐτῶν και εἶδε νὰ δίδουν εἰς τὸν διδάσκαλόν του οἱ ὑπηρεταὶ βραπίσματα, δι' ἕκαστον τῶν ὁποίων ἡ συνειδήσις του ἐρράπιζεν ἀσπλάγχχνως τὴν ψυχὴν του.

Ἐκείθεν παρηκολούθησεν εἰς τοῦ Καϊάφα τοῦ ἀρχιερέως, ὅπου, φρίσσαν, εἶδε νὰ ἐμπτύουν εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ και νὰ κηρύττωσιν αὐτὸν ἔνοχον θανάτου, ἐπειδὴ ὁ ἀρχιερεὺς, διαρρήξας τὰ ἱμάτιά του, κατήγγειλεν ὡς βλασφημίαν τὴν ὡραίαν ταύτην ἀπολογία του : « Ἄπ' ἄρτι ὄψεσθε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως και ἐρχόμενον ἐπὶ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ ! »

Ἠκολούθησε κατόπιν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ Πραιτώριον, ὅπου τὸν εἶδε μαστιγούμενον ὑπὸ τοῦ Πιλάτου και παραδιδόμενον εἰς τοὺς στρατιώτας, οἵτινες χλευάζοντες αὐτόν, τὸν ἐνέδυσαν πορφυροῦν ἱμάτιον και εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔθηκαν ἀκάνθινον στέφανον.

Και ὁ μὲν στέφανος, ὡς δόξης και θριάμβου στέφανος, τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τοῦ Σωτῆρος κοσμῶν, περιέβαλλε, αἱ δὲ ἀκάνθαι αὐτοῦ τὴν μυστράν καρδίαν τοῦ προδότου Ἰουδα κυκλώσασαι, κατεξέσχισαν αὐτὴν και τὸ ἐπάρατον αἷμά της, ἀνελθὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ἔβαψεν αὐτὸ ἐρυθρότερον και τῆς ψευδοῦς πορφύρας ἐν ἡ περιεβλήθη τὸ σῶμα τοῦ περιβάλλοντος τὸν οὐρανὸν ἐν νεφέλαις.

Δὲν ἀντέσχε πλέον ὁ Ἰούδας.

Ἀπεφάσισε νὰ φύγη μακρὰν ἀπὸ τὴν ἄνομον ἐκείνην συνάθροισην, ἐν τῇ ὁποῖα ἐτήχεται ζῶν.

Ἄλλ' ἠσθάνθη ἑαυτὸν κατηλωμένον εἰς τὴν θέσιν του ἠσθάνθη ἀντικείμενόν τι βαρῦνον τὰ ἐνδύματα, τὰ θυλάκιά του... βαρῦνον πλειότερον μολύβδου, πλειότερον ἔτι και αὐτῆς τῆς συνειδήσεώς του !..

Ἀνεμνήσθη πάραυτα.

Ἦσαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, τὸ εὐτελὲς ἐκεῖνο τίμημα ἀντὶ τοῦ ὁποίου παρέδωκε τὸν τετιμημένον εἰς ἀτίμωσιν !

Ἦσαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ἀντὶ τῶν ὁποίων ἐπώλησε τὴν ψυχὴν του εἰς τοὺς δαίμονας τῆς κολάσεως και τὴν μνήμην του εἰς τὴν περιφρόνησιν τῶν ἐρχομένων γενεῶν !

Ἦσαν τὰ τριάκοντα ἀργύρια, ἡ τιμὴ τοῦ τετιμημένου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραὴλ !

Ἐθύθισε τὰς χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, ἀλλ' ἡ ἐπαφὴ τοῦ ἀτίμως ἀποκτηθέντος χρήματος τὸν ἠνάγκασε νὰ τὰς ἀποσύρη μετὰ κραυγῆς ἄλλους.

Τὰ χρήματα τῆς προδοσίας ἔκαιον, ὡς και εἰ τὸ αἰώνιον πῦρ τῆς κολάσεως !

Ἐκαμε τελευταίαν προσπάθειαν και κατέρωθε νὰ τραπῆ εἰς φυγὴν, πορευθεὶς δὲ τυχαίως εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς και πρεσβυτέρους, ἔτυπτε τὰ στήθη του βοῶν :

Ἥμαρτον, Ἥμαρτον παραδοὺς αἷμα ἁθῶν !

Οὗτοι, ταραχθέντες, ἀπεκρίθησαν :

— Τί πρὸς ἡμᾶς ;... σὺ ὄψη !

— « Σὺ ὄψη » ἐπανέλαβε και ὁ Ἰούδας, παρα-

ληρῶν ἐν ἀπογνώσει· ῥίψας δὲ τὰ τριάκοντα ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ ἀπῆλθεν ἀλλόφρων και διηυθύνθη πρὸς τοὺς ἀγρούς, ὅπου ἐπλανᾶτο ἐπὶ πολλὰς ὥρας καταρῶμενος ἑαυτὸν και στρέφων ἀκαταπαύστως τὴν κεφαλὴν του, ἵνα βεβαιωθῆ περὶ τῆς μονώσεώς του, ἐντρομος ὡς ἄλλος Πενθεὺς διωκόμενος ὑπὸ τῶν Βακχιδῶν, νομίζων, ὅτι ἡ ὀργὴ τοῦ προδοθέντος Χριστοῦ ἀνεβίβασεν ἐκ τῆς κολάσεως ἀπάσας τὰς ἐκδικητικὰς θεότητας ὅπως τὸν συλλάβωσι και τὸν βασανίσωσι ζῶντα.

Και ὄντως ἐβασανίζετο, ἐκολάζετο ζῶν ὁ ἁμαρτωλὸς οὗτος, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ ἀμειλίχτως ἐμαστίζετο ὑπὸ τρικυμίας παθῶν ἀντιθέτων, συγκρουσμένων πρὸς ἄλληλα, ὑπὸ τῆς φωνῆς τῆς συνειδήσεως, ἣτις εἶχεν ἐξεγερθῆ τιμωρός, και ὑπὸ τῆς εἰλικρινοῦς ἀλλ' ἀπέλπιδος μετανοίας του.

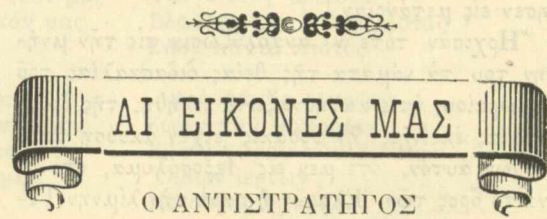
Μία ἐλπίς ἔμενε πλέον εἰς αὐτόν, μία μόνη ὁδὸς θὰ τὸν ἐλύτρωνεν ἴσως ἐκ τῶν βασανιστηρίων : « — Γενηθῆτω τὸ γεγραμμένον » ἐψιθύρισε και ἀνελθὼν εἰς τινα συκὴν ἀπηγγονίσθη, ἀναθέτων τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς του εἰς τὸν ὑπ' αὐτοῦ προδοθέντα Ἰησοῦν διὰ τῆς βραχείας ταύτης προσευχῆς : — Σῶτερ, Ἥμαρτόν σοι, σῶσον τὴν ψυχὴν μου !

Τὴν αὐτὴν ἐκείνην ὥραν ὁ θεάνθρωπος, σταυρούμενος ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων εἰς τὸν Γολγοθᾶν, ἔστειλε πρὸς τοὺς οὐρανοὺς τὸ ὑστατον δεῖγμα τῆς ἀπείρου εὐσπλαγχνίας του, λέγων :

Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γὰρ οἶδασι τί ποιοῦσι !

Παρίσιον.

N. A. ΜΑΡΣΕΛΛΟΣ

Ο ἀντιστράτηγος Β. Σαπουντζάκης ἐγεννήθη ἐν Κρήτῃ τῷ 1811. Εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολὴν τῶν Εὐελπίδων εἰσήχθη τὸ πρῶτον ἔτος τῆς συστάσεώς της. Ἐξελεθὼν ταύτης ἐκ τῶν πρώτων, ὑπηρετήσεν εἰς τὸ στράτευμα ὡς αξιωματικὸς ἐπὶ 69 ὅλα ἔτη. Διεκρίθη ὡς διευθυντὴς τοῦ Ὀπλοστασίου (1844), ὡς διοικητὴς Συντάγματος Πυροβολικοῦ, διοικητὴς τῆς Μεραρχίας Πελοποννήσου, ἀρχηγὸς τῆς Δυτικῆς Ἑλλάδος (1878) και ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν. Τῷ 1881 διωρίσθη ἀρχηγὸς τοῦ Γ' ἀρχηγείου, τῷ 1885 ἀρχηγὸς τοῦ Α' ἀρχηγείου και τῷ 1886 Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τοῦ Στρατοῦ.

Τῷ 1879 προήχθη εἰς ὑποστράτηγον και τῷ 1886 εἰς ἀντιστράτηγον. Ἀπεστρατεύθη τῷ 1897. Ἀπέθανε τὴν 17 Μαρτίου ἐ. ἔ.

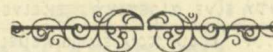
Ο ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ

Ἡ ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι δημοσιευομένη μεγάλη εἰκὼν παριστᾷ τὸν ἐν Τήνῳ ἱερὸν ναὸν τῆς Εὐαγγελιστρίας, τὸν περιέχοντα τὴν θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Θεοτόκου, εὐρεθεῖσαν τῷ 1823. Ὁ ναὸς οὗτος, κείμενος πρὸς Β. τῆς πρωτεύουσας τῆς νήσου, ἐπὶ ἀνωφερείας, εἶναι ἐκτισμένος διὰ μαρμάρου, μετ' εὐρέος περιβόλου και ὑψηλοῦ κωδωνοστασίου, περιέχει δὲ πολλὰ, και πλούσια ἀναθήματα. Δίς τοῦ ἔτους, ἦτοι τὴν 25 Μαρτίου και τὴν 15 Αὐγούστου συρρέουσιν ἀπειροπληθεῖς προσκυνηταὶ ἐκ πάσης Ἑλληνικῆς γωνίας. Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἰδίως, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐκεῖ μεταβάντων προσκυνητῶν ὑπερέβη τοὺς εἰκοσάκιοχιλίους.

ΔΕΥΤΕ ΛΑΒΕΤΕ ΦΩΣ !

Ἡ ἐν παραρτήματι δημοσιευομένη μεγάλη εἰκὼν μας παριστάνει τὸ Πάσχα ἐν Ἱεροσολύμοις, τὴν σιγμὴν καθ' ἣν ὁ Πατριάρχης, ἐκ τοῦ ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, μεταδίδει εἰς τοὺς πιστοὺς τὸ ἀνέσπερον φῶς.

Ὁ μέγας ἐν Ἱεροσολύμοις ναὸς τοῦ Παναγίου Τάφου, ὁ πολλὰ ἄλλα παρεκκλήσια περιλαμβάνων, μετὰ πολλὰς καταστροφάς, ἄς ὑπέστη, ἀνωκοδομήθη τελευταῖον τῷ 1048, τῇ διαταγῇ τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου τοῦ Μονομάχου. Ὁ ἅγιος Τάφος ἀποτελεῖ κοινὸν κτῆμα τῶν Ἑλλήνων, τῶν Λατίνων, τῶν Ἀρμενίων, τῶν Ἰακωβιτῶν, τῶν Σύρων (Σαμλῆδων), τῶν Κοπτῶν και Ἀθροσυνίων. Ἄλλ' ὁ τρόπος τῆς κατοχῆς εἶναι πολὺπλοκος και παρέχει πολλάκις ἀφορμὴν εἰς ἐριδας.

ΠΡΩΤΑ-ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ὡς τώρα ἡσυχία περνοῦσα χωρὶς χαρὰ και δίχως λύπη χωρὶς ἐτὰ στήθια καρδιοχτύπι, γιατί, καμμιά δὲν ἀγαποῦσα.

Μ' ἀπ' τὴν καρδιά μου ἡ ματιά Σου ἔδωξε κάθε μου ἡσυχία, γιὰ νὰ χωρῶσθαι ἡ εὐτυχία ποῦ μοῦ χαρίζεις ὁ ἐρωτᾶς Σου.

ΘΑΝΟΣ

— Στρατιώτη, Μπακοδημήτρη, γιὰ τὸ βράδυ συνήγητες εἰς τὸν δρόμον τὸν λοχαγὸν τοῦ πρώτου λόχου και δὲν τὸν ἐχαιρέτισες Ἐχεις τέσσαρας ἡμέρας κράτησιν.

— Ἀλλά, κύριε δεκανέα, ἂν δὲν εἶδα τὸν λοχαγόν !..

— Δὲν ἔχει νὰ κἀνῆ; ἔπρεπε ὅπως δῆποτε νὰ τὸν χαιρετίσῃς !

ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΤΣΕΧΩΦ

ΤΟ ΣΠΙΡΤΟ ΤΗΣ ΑΣΦΑΛΕΙΑΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ (Συνέχεια)

Βεβαίως τὸ σάββατον πρὸς τὴν κυριακὴν ἦσθε ἐδῶ ;

— Μάλιστα. Εἰς τὰς δέκα εἶχα γευματίσει μαζὺ μετὰ τὸν Μάρκ Ἰβάνιτς.

— Ἐπειτα ;

Ὁ Ψεκῶφ ἐθορυβήθη και ἔστη ὀπισθεν τῆς τραπέζης.

— Ἐπειτα... Ἐπειτα... Νὰ σᾶς πῶ, δὲν ἐνθυμοῦμαι, ἐφέλλισε. Εἶχα παραπιθῆ τότε... Δὲν ἐνθυμοῦμαι ποῦ και πότε ἐκοιμήθην... Γιατί με βλέπετε ἔτσι ὅλοι ; Σὰν νὰ τὸν ἐσκότωσα ἐγώ !

— Ποῦ εὐρέθητε δταν ἐξυπνήσατε ;

— Ἐξύπνησα... εἰς τὸ μαγερὸ τῶν ὑπηρετῶν, ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν... Ὅλοι ἤμπορουν νὰ τὸ ὁμολογήσουν... Πῶς εὐρέθηκα ἐπάνω εἰς τὴν θερμάστραν, δὲν εἰξεύρω...

— Μὴ ταράττεσθε... Τὴν Ἀκουλίνα τὴν ἐγνωρίσατε ;

— Αὐτὸ δὲν σημαίνει τίποτε.

— Ἀπὸ σᾶς ἐπέρασε εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ Κλιάουζοφ.

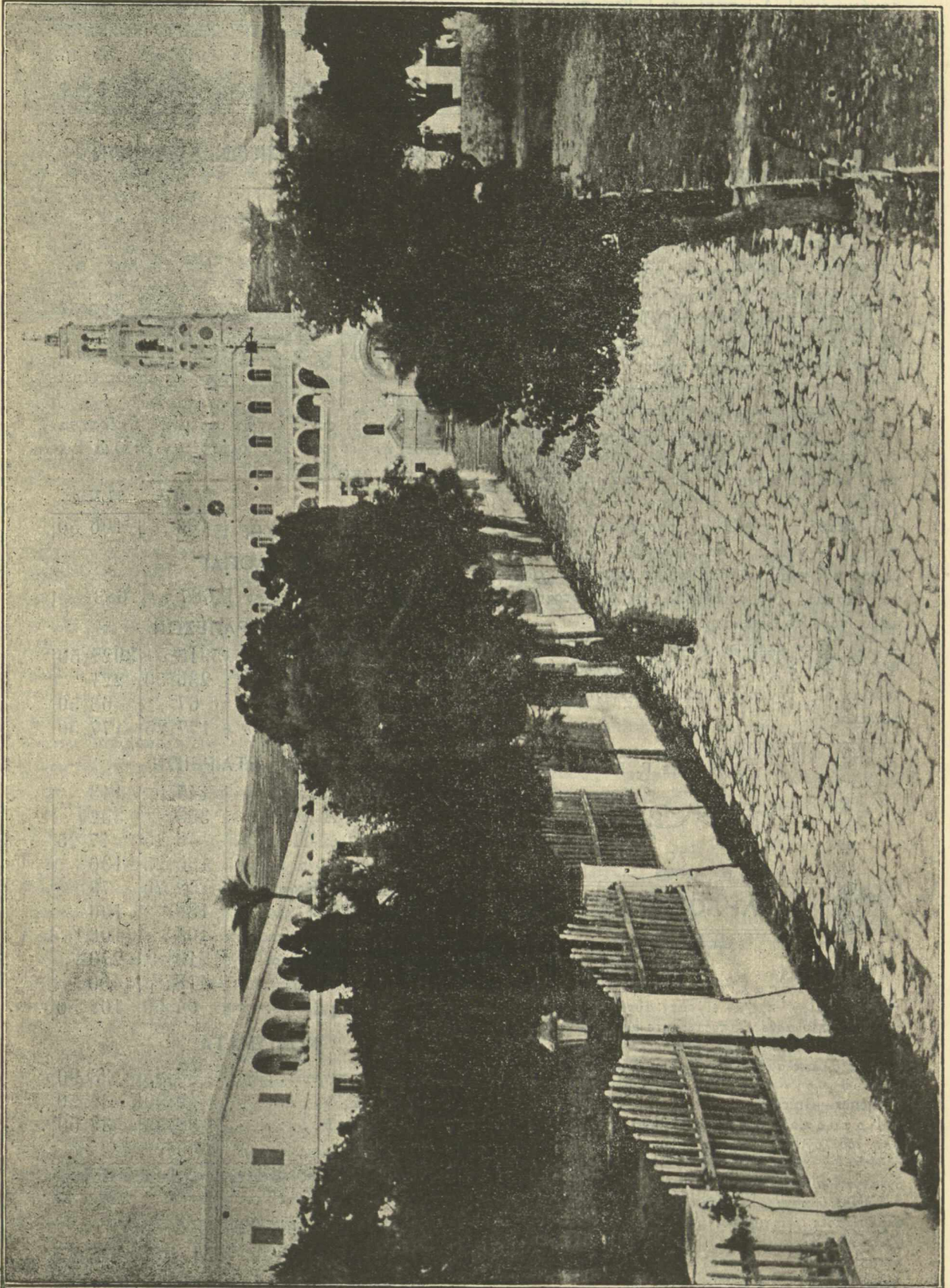
— Μάλιστα... Ἐφραίμ, φέρε κι' ἄλλα μανιτάρια ! Θέλετε ἀκόμη τσάι, Εὐγρᾶφ Κουζμίτς ; Ἐπῆλθε βαθεῖα σιγὴ, διαρκέσασα περὶ τὰ πέντε λεπτά. Ὁ Δυκόφσκης εἰσῆγα και δὲν ἀπέσυρε τὸ ὄξυ βλέμμα του ἀπὸ τὸ ὠχρίασαν πρόσωπον τοῦ Ψεκῶφ. Τὴν σιγὴν διέκοψεν ὁ ἀνακριτής.

— Εἶναι ἀνάγκη, εἶπε, νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸ μεγάλο σπίτι, διὰ νὰ συνεννοηθῶμεν ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀδελφὴν τοῦ μακαρίτου, Μαρίαν Ἰβάνοβναν, ἴσως ἀπὸ ἐκείνην μάθωμεν κάτι τι...

Ὁ Τσουμπίκωφ και ὁ βοηθὸς του εὐχαρίστησαν διὰ τὸ πρόγευμα και μετέβησαν εἰς τὴν μεγάλην οἰκίαν. Εὐρον τὴν ἀδελφὴν τοῦ Κλιάουζοφ, Μαρίαν Ἰβάνοβναν, σαρανταπενταετίδα κόρη, προσευχομένην πρὸ ὑψηλοῦ οἰκογενειακοῦ εἰκονοστασίου. Ἰδοῦσα ξένους κρατοῦντας ἀνὰ χεῖρας χαρτοφυλάκια και πῖλους μετὰ ἐθνόσημα, ὠχρίασεν.

— Ἐν πρώτοις, ζητῶ συγγνώμην, διότι, οὕτως εἶπεῖν, σᾶς διέκοψα ἀπὸ τὴν προσευχὴν σας, ἤρχισε, σύρων τοὺς πόδας του ὁ φιλέραστος Τσουμπίκωφ. — Ἐχομεν νὰ σᾶς κάμωμεν μιαν παράκλησιν... Θὰ ἠκούσατε βέβαια... Ἰπάρχει ὑποψία, ὅτι ὁ ἀδελφός σας, δηλαδή, ἐδολοφονήθη... Τί νὰ γείνη... τοῦ Θεοῦ τὸ θέλημα... Κανείς δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἀποφύγη τὸν θάνατον, οὔτε οἱ βασιλεῖς, οὔτε οἱ ἀπλοὶ ἄνθρωποι. Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ μᾶς συντρέξετε, δίδουσά μας μερικὰς πληροφορίας, μερικὰς ἐξηγήσεις...

— Ἀχ, μὴ μ' ἐρωτᾶτε ! εἶπεν ἡ Μαρία Ἰβάνοβνα, ὠχρίωσα ἔτι μᾶλλον και καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τοὺς ὀφθαλμούς. Τίποτε δὲν ἠμπορῶ

Έν Ἀθήναις, ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων **ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ**

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΤΑΦΟΝ

“ΔΕΥΤΕ ΛΑΒΕΤΕ ΦΩΣ”

(Παράρτημα τοῦ ὑπάρ. 5 φύλλου τοῦ Μουσείου)

(ΜΟΥΣΕΙΟΝ ἑβδομαδιαῖον ἀθηναίων περιοδικὸν
Συνδρομὴ ἰτησία: ἐν Ἑλλάδι δρ. 15, ἐν τῷ ἰζωτεριμῷ φρ. χρ. 15)

ΑΙΘΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Μ. ΕΡΓΙΝΟΥ 1622 ΑΘΗΝΑΙ